



"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)



CUVÂNTUL LEGIONAR



Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul IX, Nr. 117, APRILIE 2013

Apare în ULTIMA ZI a lunii

2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor șef: Nicoleta Codrin

RELAȚII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15-17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: 0212425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Actualitate Difuzorul otrăvit
Ce-ați pierdut din vedere

Atitudini De la Madrid la Chișinău
Clocitoarea iudaică
Turcia, "pe val"

Carte legionară Cazul Horia Sima (VI)

Document Războiul din Răsărit (V)

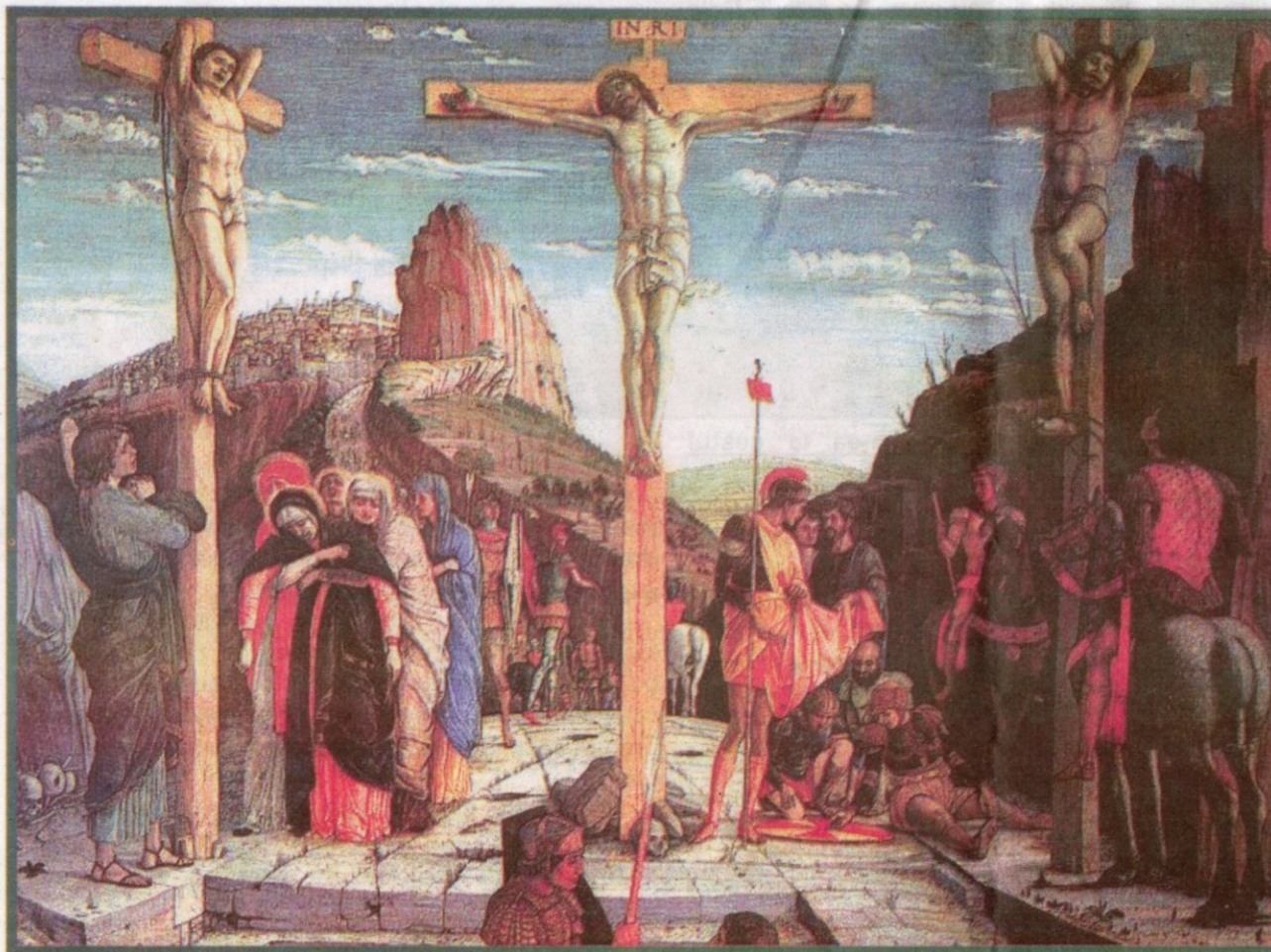
Spiritualitate Muntele sfânt (II)

Diverse Pete albe în istorie (I) - Hotin

Itinerar de suflet Pași pe amintiri (X)

Concurs, Poșta Redacției

Editorial: ALARMĂ DE GRADUL ZERO



Oare nu există nici o lege în țara noastră, capabilă să oprească manifestările de ură și dispreț făcute publice săptămână de săptămână la adresa României și a românilor? Suntem oare condamnați să asistăm plini de îngăduință la insultele din ce în ce mai nerușinate la adresa simbolurilor naționale, transformând niște sentimente socotite normale - dacă nu

neapărat obligatorii - în obiectul bătaii de joc a oricui?

Oare ce a putut să dezlănțuie această permanentă "cenzură", această "neobosită" incriminare a oricărui gest exprimând îngrijorarea oricui și oriunde în fața unei ofensive care a depășit limitele de legalitate, ca să nu ne mai facem iluzii apropo de bun simț?



Sorin Ioniță, fie-i numele blestemat în veci, în revista "22" (nr. 12 / aprilie 2013) își începe revărsarea de dejecții cu un debit care depășește volumul unui stomac uman, numind steagul României cu disprețuitorul "cârpă".

Te întrebi de pe poziția a cel puțin cincisprezece milioane de români, care ar putea să fie mecanismele care "să pună în mișcare", să dezlănțuie atâta ură împotriva poporului în mijlocul căruia te-ai născut și trăiești de o viață?

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-
Codreanu

CUVÂNTUL LEGIONAR APRILIE 2013

Pag. 1



ALARMĂ DE GRADUL ZERO

(continuare din pag. 1)



lată cum își intitulează "articolul penal" Sorin Ioniță: "Jeanne D Arc de Covasna sau războiul celor două cârpe" (aluzie la drapelul nostru național și steagul "secuiesc", și eroina poporului francez având corespondență în istoria noastră pe Ecaterina Teodorescu supranumită "Eroina de la Jiu", parafrazând un alt titlu al istoriei universale "Războiul celor Două Roze" - Anglia, 1455-1485).

Îmi stăruie în minte tot timpul aceeași întrebare: ce poate determina pe un om oarecare, și mă feresc de a spune "pe un român", să își însușească atâta ură și să o facă publică, devenind "profesiune de credință", împotriva României? Ce rău i-a făcut această țară, dacă se poate formula astfel întrebarea, pentru a-i determina o explozie de insulte pe care încearcă să le prezente ca fiind "acoperite" de explicații mincinoase.

Dacă ar fi un bătrân crescut zeci de ani într-o ideologie criminală, iudeo-comunistă, m-aș putea gândi la o educație specifică, dar nu este așa; își însușește teza iudeo-cominternistă exprimată prin: "E ceva mai deprimant decât un slav care se crede latin"? Originea noastră, declarată de marii noștri dușmani "slavă", a încercat să fie "acreditată" în contextul în care se urmărea, după 1944, aducerea de argumente care ar fi justificat "înghițirea" României de către monstrul iudeo-bolșevic predominant slav. Era atunci o Românie stăpânită de minoritatea evreiască - atunci și în următorii douăzeci de ani - care minoritate, practicând un genocid ca metodă de convingere a poporului român, urmărea să ne ofere ca pradă imensei fiare iudeo-bolșevice în care ei dețineau controlul.

Latinitatea noastră, pe care chiar noi am început să o contestăm, poate fi un argument determinant în contextul atacului permanent al iredentismului maghiar? Dacă nu suntem latini, sunt ungurii mai îndreptățiți să se considere stăpâni de drept ai Transilvaniei? Nu văd logica și cred că este imposibil de adus ca argument.

Și dacă nu suntem latini, Sorin Ioniță are voie să

veșnică și globală pentru unguri", declarând-o "o proastă mică, dar cu tupeu".

Protestul mut al Sabineei, comparată în bătaie de joc cu Jeanne D Arc, și corul huiduielilor la adresa imnului național al României, luând în considerație tot ce transmite Sorin Ioniță, a făcut deliciul G.D.S. ("Grupul de Dialog Social").

Înghițind friptane plătite cu arginți făcând parte din "prețul trădării", socotește că își poate permite să declare, cu gura plină între două înghițituri pantagruelice, că învățătoarea Cristina Anghel, protestând cu cele 70 de zile de grevă a foamei, o făcea creându-și premisele unei viitoare cariere politice.

Ce și cum poate gândi Ioniță numind-o "fomistă"? Că toată lumea suferă de aceleași carențe de caracter - știți vorba românească: "Vrabia mălai visează"! Un om de această factură nu își poate închipui că el, comportamentul lui, nu poate deveni etalon universal. Citez: "O proastă mică dar cu tupeu, prevăzându-i o carieră politică..."

Repet: Ioniță (fără "domnul" sau "tovarășul") nu este prost; este **pervertit până în măduva oaselor!** Face totuși o afirmație uluitoare, declarând că *Sabina a început să își clădească o carieră politică.*

Idioțenia este atât de mare, renunțarea la cea mai elementară logică pare atât de evidentă, încât sunt convins că cineva, un cretin, desigur un dușman, i-a băgat ideea și fraza în articolul în discuție lui Ioniță! Nici el nu e sigur că este bine! În următorul paragraf Sorin Ioniță, dându-și seama de enormitatea afirmației anterioare, spune: "*N-am zis că fata are deja plan de carieră sau contract la T.V.*". **În câteva rânduri distanță își retractează afirmația! Dacă o declari greșită, de ce nu ai scos-o din text?**

Contrar a ce se chinuie să ne demonstreze până aici, descoperă alte pericole în comportamentul "fetiței cu bentiță" (voi reveni la "pericole") - citez: "**Ce îngrijorează nu este profesiunea de credință a junei Sabina, ci reacțiile de după**".

Dacă cineva își poate imagina că la aceasta se reduce atacul din **conflictul pe care îl prezinți bâlbâit, incomplet și mincinos**, dacă îți închipui că cineva ar putea să reducă efectele articolului tău la "consecințe în planul formării ca adult", ar trebui sigur să îți schimbi meseria. Ar însemna că "s-a scremut un munte și a ieșit un șoricel". "*Deși tână nu pare ușor de lezat...*" - adică tână este nesimțită? Tu, ca om matur (doar atât), te simți "lezat" de ceva în viață?

Mai departe, ce o învață flăcăul pe "Sabinuța"? În ce scară de valori crede "flăcăul"? Declară că "Sabinuța" este naivă, "o proastă" care "*a învățat de la emisiunile de artă culinară că sinceritatea și exprimarea adevăratelor sentimente sunt valori supreme*"!! **Oribil să declari opțiunea pentru minciună (inversul sincerității)!**

De asemenea, acest cetățean își declară încă o dată "atașamentul" pentru valoarea trecutului nostru istoric, numindu-l "*butaforii cu daci, romani și voievozi, ale lui Ceaușcă*". Butaforiile acelea rămăseseră singurele trimiteri la un trecut istoric ce ne mai putea motiva lupta pentru supraviețuire ca neam; patronii lui Sorin Ioniță au desființat până și "butaforiile" amintite. **Ce interes au ei să fim altceva decât "o populație" supusă, fără nici o personalitate, hăituită de vecini și de minoritari, eventual având ca țel suprem supraviețuirea ca indivizi?**

În mintea tânărului Ioniță (tânăr apropo de profunzimea judecății), confuziile sunt reale sau ni se livrează în ideea de a le înghiți ca pe o prăjitură otrăvită?

Amintind de "corespondentul" Sabineei, "la grămadă", Csibi Barna, având convingerea că românii sunt sau ar trebui să fie handicapați, omite două lucruri care fac comparația imposibilă: primul ar fi că dacă pretențiile asupra celor doi sunt legate de vârstă, Csibi Barna este absolut matur în comparație cu Sabina (să nu înțelegeți de aici că gestul Sabineei ar fi lipsit de maturitate). În al doilea rând, **Sabina "nu a spânzurat" pe nimeni**; gestul ei este departe

imposibil de adus ca argument.
Și dacă nu suntem latini, Sorin Ioniță are voie să insulte cel mai important și mai universal simbol al acestei țări, cu apelativul "cârpă"?

Dar să revenim la desfășurarea "incidentului" de la Covasna, pe care presa românească (?) îl ignoră pur și simplu, lucru pe care nu și-l poate permite port drapelul intereselor antinaționale, de orice origine ar fi aceste interese. Cum adică "de orice origine"?

Cum am spus în nenumărate rânduri, **agresiunile de acest gen și de orice dimensiune la adresa intereselor noastre naționale se susțin reciproc: o Românie cu o enclavă ungurească în centrul ei geografic și care ar reprezenta un "cap de pod" cucerit în lupta pentru stăpânirea Transilvaniei (pe care o revendică), ar deveni mult mai vulnerabilă în fața ofensivei iudaice.**

Totuși, să revenim: pe 1 Decembrie 2012, în mod evident Ziua Națională a României, singura clasă cu predare în limba română a liceului "Korosi" din Covasna, la pauza mare, în curtea liceului, a cântat imnul național al României. Care a fost reacția: elevi și profesori au început să huiduie, acoperind cântecul copiilor români. **Niște imbecili care au comentat gestul elevei Sabina de a veni la școală cu o bentiță tricoloră pe cap, în totuși țara românească, numind-o "provocare inadmisibilă", pot face o comparație între cele două manifestări?**

Imbecilii de care vorbesc, de fapt nu o fac - nu din prostie, nici vorbă de așa ceva: încearcă să ne convingă, "să ne bage în cap" că drepturile de minoritari le au numai cei ce sunt, în mod evident, declarați sau nu, dușmanii României.

Față de huiduielile colective la adresa copiilor și a imnului național de la 1 Decembrie 2012, gestul Sabinei de a veni la școală cu o bentiță tricoloră pe cap de 15 martie 2013, ziua națională a Ungariei, pare o replică palidă pe care Sorin Ioniță, năimitul inițial devenit devotatul apărător al oricărui interese potrivnice neamului românesc, o tratează ca pe "fata cu ură

Ce îngrijorează nu este profesia de credință a junei Sabina, ci reacțiile de după".

Pe cine îngrijorează? Pe cei care și-au dedicat activitatea, ca să nu zic nenorocita lor viață, distrugerii României și a românismului?

Minoritatea, trădătorii intereselor naționale "suferă": tineretul român și nu numai, a jubilat! Cele mai importante zeci de orașe din țară și-au



manifestat aprobarea și adeziunea la gestul Sabine!

Citez: *"Pâlcuri de liceeni și târgoveți au lăăit aфон prin piețe: "Batalioane Române Carpați" (citare care nu are nici un înțeles), înrolați sub steagul (adică sub cârpa) acestei Jeanne D Arc de Covasna cu tentă Barbie!"*

Mă băiete, steagul de care pomeniți este steagul României, nu "cârpa" ta! **"Unde ești tu, Țepeș Doamne?"**

"Tenta Barbie" de care vorbești nu poate să fie depășită decât de "tenta Mapet" care îți este proprie! Mă băiete, crede-mă, calci în străchini cu diversivunile și cu lipsa de logică!

Citez: *"Alții... mă trag pe mine de urechi pentru abuzul verbal aplicat fetei (pe internet) care ar putea să îi diminueze încrederea în sine, cu consecințe în planul formării ca adult!"*

"Alții" care se îngrijorează de viitorul Sabinei în sensul amintit, sunt idioți; în tot bombardamentul cu fecale asupra gestului Sabinei și asupra reacției la nivel național, în toată desfășurarea de zi cu zi a vieții unei familii de români în mijlocul urii ungurești declarate cu orice ocazie, apare grija unui "prețios", ca prin "abuzul verbal" să se diminueze "încrederea în sine" a Sabine!

ar fi lipsit de maturitate). În al doilea rând, Sabina "nu a spânzurat" pe nimeni; gestul ei este departe de a invoca "asasinarea" cuiva, nu ar omorî pe nimeni, și-a exprimat total neagresiv sentimentele! A compara, în sensul de a pune "în aceeași oală" un gest exprimând instincte criminale ale unui matur, cu purtarea unei bentițe tricolore pe cap, denotă ori incapacitate de a judeca logic lucrurile, ori faptul că ura față de poporul român îl face să judece la fel de mult ca taurul care vede roșu.

Ce îl face furios pe Sorin Ioniță?

Putem să vorbim aici de dorința de a-și arăta devotamentul față de cei care i-au pus la dispoziție mijloacele pentru un trai îmbelșugat?

Putea să "își procure" micile delicii ale unei presupuse bune stări și altfel? Sorin Ioniță mimează sau chiar crede în poziția pe care a adoptat-o?

De fapt ce exprimă articolul din "22": marea îngrijorare a iudaismului în legătură cu insuccesul unei brutale ofensive împotriva dreptului și capacității poporului român de a-și exprima sentimentele naționaliste.

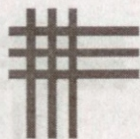
În spatele lui Csibi Barna se văd bine două lucruri: tratamentul brutal - ca să nu zic "criminal" - cu care de-a lungul secolelor au încercat "să ne convingă" de drepturile maghiarilor asupra Transilvaniei, și faptul că nu au alt argument decât funia.

În spatele Sabinei văd o generație de tineri sau chiar de copii care sunt hotărâți să nu mai accepte teorii prefabricate care să le dirijeze gândirea și comportamentul.

Ioniță și sforarii care îi schimonosesc, îi dirijează sentimentele împotriva oricărei rațiuni și împotriva propriei națiuni, să înceapă să tremure!

Sămânța naționalismului românesc a căzut pe un ogor fertil, a prins rădăcini și va veni vremea când va spulbera, va desființa mercenariatul antinațional. Semne bune veacul are!





Actualitate

DIFUZORUL OTRĂVIT

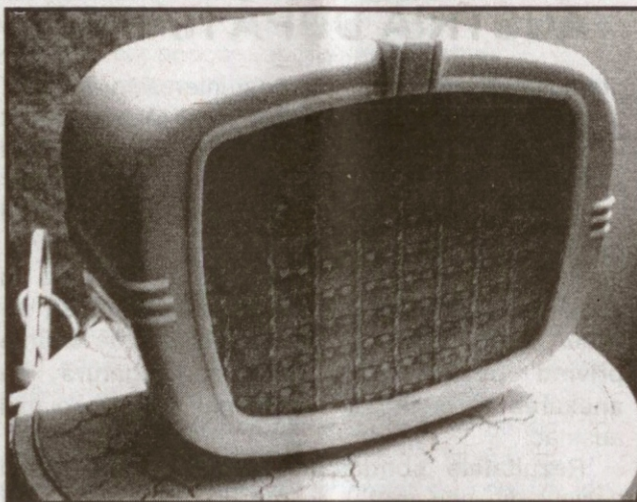
La un moment dat, fără să pot preciza nici măcar anul, **"organili" de partid** au hotărât să instaleze în fiecare localitate rurală o **rețea de difuzoare** care primeau, dintr-o centrală locală, transmiterea postului național de radio.

Instalarea în casele oamenilor, de obicei în prispă casei, nu necesita decât "sârma" și difuzorul propriu-zis, absolut rudimentar, deci foarte ieftin, cu un singur buton cu care stabileai volumul sau închideai aparatul.

Nu știu dacă țărănul român plătea vreun abonament și dacă da, era suficient de mic pentru a fi tentantă acceptarea; nu știu dacă era obligatoriu, dar, oricum, îl auzai peste tot. Mergeau zi și noapte, destul de tare în sensul volumului, **beneficiarului i se părea că a făcut "o afacere"** având știri, comentarii și muzică tot timpul, iar regimul iudeo-comunist turna otravă în mințile și în sufletele oamenilor picătură cu picătură. După 90 aceste stații de difuzare au dispărut într-un ritm oarecare și probabil nu foarte multă lume își mai amintește de ele.

A face comparație cu propaganda otrăvită vărsată ca lăturile în capul românilor prin mijloacele actuale de comunicare: televiziuni cu zecile, posturi de radio mai ales pe ultrascurte cu sutele, presa aproape total iudaizată, invazia de cărți anticreștine și chiar insultând România și pe români, "istorii" ticluite pentru uzul școlarilor; comparând intensitatea și agresivitatea propagandei actuale în favoarea clară a unor obiective anticreștine și antinaționale, **difuzoarele de altădată par războaie cu soldați de plumb!**

Actualele difuzoare, ca în povești sau în coșmaruri, iau diverse înfățișări înșelătoare, chiar și de oameni, și se mai deosebesc prin ceva de trecutele difuzoare de la țară, sub forma însușirii punctelor de vedere și a scopurilor "centralei", iar "firele", sârmele cu care sunt conectați îi ține treji și atenți încercând să anticipeze ținta viitoare



ocupa punctual de anumite porțiuni unde infecția explodează.

Am uitat să fac totuși o precizare obligatorie: sursa de informații cu care caută să își justifice "abordarea științifică" și obiectivitatea – incredibil!! - vor fi "documentele de partid" și presa vremii.

Începe "sarabanda" ineptiilor: *"Dar nu toți cei strânși în adunările publice au ajuns acolo prin mobilizare mecanică și coerciție (la manifestația de doliu la moartea lui Stalin). A existat și participare spontană, voluntară, sinceră."* Incredibil! Am cunoscut, prin anii 60, o evreică care mi-a declarat ceva care mi-a rămas în minte - o citez cuvânt cu cuvânt: "Când au intrat rușii în țară aveam opt ani; dacă aș fi fost mai mare, m-aș fi culcat cu soldații ruși care ne eliberaseră!!"

Și tov. "Ciofi" continuă, incredibil: *"Și, în general, istoria comunismului nu este doar istoria represiunii brutale! Ce vorbești, tovarășe, o fi "istoria represiunii blânde?"* Există și așa ceva?

Și continuă, imperturbabil: *"Dacă luăm de bună cifra de 7 milioane de participanți..."* (la adunările de doliu). **De unde cifra, dacă nu din "documentele de partid"? Se confirmă sursa și se va confirma**

fiind tu însuși victima directă a represiunilor, "unii, deloc pușini au plâns" (de moartea călăului). Tovarășule, chiar îți bați joc de noi? Și eu, care mă simt batjocorit de tine, cum să mă apăr, cum să reacționez?

Continuă cu citări de afirmații absolut contradictorii, care să pună cititorul în încurcătură, dar "firul roșu" fiind totuși legarea exponentului iudeo-comunismului de naționalitatea română, Gh. Gheorghiu-Dej de existența și "prietenia" lui Stalin, faptele fiind de fapt invers. Îl citează pe unul, Pavel Câmpeanu, de care probabil se știe foarte puțin, ca pe "Oracolul de la Delphi": *"Pentru Gh. Gheorghiu-Dej, odată cu Stalin dispăre însăși temeiul supremației pe care de-abia o dobândise - aprobarea lui Stalin îi îngăduise atât de spectaculoasa eliminare a celor trei secretari (începe ceața: secretari de unde, de la Primăria din Oțoșoaia, sau ai Comitetului Central al partidului), Ana Pauker, Burăh Tescovici (zis și Teohari Georgescu) și Luca Laszlo (Vasile Luca)."*

A doua fumigenă: vrea să sugereze că din 1944 și până la moartea lui Stalin (1953), atât ar fi durat "domnia" evreimii în România - inclusiv deci faptul că toate ororile comise după 1953 nu mai au legătură cu dezmățul criminal dezlanțuit de evreime după 1944, dezmăț de care nu face caz în nici un fel și care în realitate nu poate fi datat ca sfârșind decât aproximativ peste unsprezece ani, adică odată cu amnistia deținuților politici din 1964.

Să lămurim un lucru de importanță capitală pentru relația minoritate evreiască - genocidul național pe care noi îl situăm mereu între 1944 și 1964.

Politica Partidului Comunist Român, exprimată, bineînțeles, prin exponentii bine cunoscuți, nu își schimbă comportamentul față de evrei absolut majoritari în toate structurile de comandă și influență. **Se încearcă acum cu disperare limitarea relației dintre dezastrul național și evreime, în cazul de**

atenții încercând să anticipeze ținta viitoarei intoxicații.

Vechile difuzoare erau "nevinovate" în sensul că distribuiau ce "primeau". **Actualele difuzoare le poți cu ușurință confunda cu oameni: au exact o înfățișare umană, chiar și caracteristici de comportament humanoid, dar au ales inexplicabil să facă parte dintr-o tabără criminală pentru români.**

Spre nenorocirea noastră, **"programele" difuzate sunt bine ticluite;** în cazul de față însă impactul este nociv la un anumit nivel să zicem social - apropo de cititorii publicațiilor sponsorizate de "centrala" intereselor iudaice.

Înainte de a trece la subiect, trebuie să mai dau o scurtă explicație: revista **"22" și iar "22"; am făcut "un fix"?**

Realitatea este că ei au făcut "un fix"; au mijloace, o echipă performantă apropo de scopurile publicației și un tiraj pe care îl aproximez, destul de vag, între 5000 și 10.000, cu patru apariții lunare! "Chestia" este destul de "groasă" - suficient pentru a trezi îngrijorarea și revolta multor "știutori de carte".

În nr. 14 pe aprilie veșnicul "internaut" Adrian Cioflâncă începe un serial "otrăvit" prilejuit de împlinirea a 60 de ani de la moartea lui Stalin. "Bagă" niște mizerii, în spiritul continuării campaniei de a demonstra două lucruri: că tragedia poporului român provocată de ciuma iudeo-comunistă este în mare măsură opera comuniștilor de naționalitate română - adică evreimea a fost și ea pe acolo, dar cu o influență și o prestație neglijabile - și doi, că a existat o adeziune voluntară a poporului român la comunism, ceva de genul "Fraților, v-ați făcut-o cu mâna voastră!" - și aceasta tot în încercarea de a acoperi acțiunea criminală a minorității evreiești în primii 15-20 de ani.

"Serialul" tov. Adrian Cioflâncă din **"22"** despre care nu știm pe ce "distanță" se va întinde, ar trebui să provoace o reacție pe măsură, dar noi ne vom

doliu). De unde cifra, dacă nu din "documentele de partid"? Se confirmă sursa și se va confirma în continuare, transformând relatările lui tov. Ciofi (scuze, scriu prescurtat din nou din lipsă de considerație, nu din scârba de a murdări mai mult biata hârtie) într-o poveste "horror". **"Unii, deloc puțini, au plâns"** și confirmă spusele mele de adineaori: **"Stau mărturie documentele și memoriile!"** Care documente, acelea cu "20 de tone de porumb la hectar"?

"A fost plânsă dispariția conducătorului popoarelor, care le oferea unora iluzia protecției!" De cine dracu vorbești, tovarășule? Te poți referi la români? Păi românii erau în culmea disperării: teroarea instaurată în numele comunismului de evreimea autohtonă și importată, foamete, alimente raționate, reforma monetară distrugătoare, criza de locuințe, criza de combustibil pentru încălzire, cozile interminabile la alimente de bază sau, de exemplu, la petrol lampant (lumea multă gătea la lămpi de gaz). 60.000 de "copii de burghezi" au fost dați afară din toate formele de învățământ în mai 1952. Tinerii cu "bube" în capul părinților își făceau stagiul militar trei ani în cadrul detașamentelor de muncă forțată, "burjuii" mureau cu zecile de mii la "Canal", în anchetele Securității în care 90% dintre cei care anchetau erau evrei; în sutele de locuri de detenție românii mureau pe capete.

Imediat, conform practicilor de diversiune, dar infirmându-și afirmațiile anterioare, tovarășul vorbește dezinvolt despre **"o țară rănită, sărăcită, infometată", "o țară atomizată, suspicioasă, bulversată de propagandă, înspăimântată de teroarea stocastică, tentată de liniștea compromițătoare promisă de comuniști",** și conchide filozofic tâmp: **"În acest vârtej, cine putea fi sigur de ceea ce simțea <<sincer>> atunci?"**

"Liber", adică fără servicii, crăpând de foame și frig, terorizat de măsuri din ce în ce mai greu de suportat, cu rude închise absolut abuziv sau

dintre dezastrul național și evreime, în cazul de față asociind câștigarea supremației în interiorul forurilor superioare de partid a lui Gh. Gheorgiu-Dej, în detrimentul trioului criminal Pauker - Burăh Tescovici - Laszlo Luca, în 1953.

Atenție: nu se schimbă comportamentul criminal nici față de populația majoritară, căci practic nu avea cum; nu era un "întrerupător electric" pe care îl sucești și "se aprinde lumina destinderii și a rațiunii".

Toate structurile de comandă și control, începând de la funcțiile de conducere în cea mai amărâtă întreprindere, precum și funcțiile politice de la cel mai mic nivel și până la vârfurile ierarhiei, erau în mână, la discreția evreimii.

Ideea că peste noapte toată această încrengătură criminală ar fi fost schimbată, este o prostie, dar o prostie care, ca și multe altele, se încearcă a fi plasată în vidul creierelor "spălate".

De asemenea, se încearcă acreditarea unei teorii conform căreia înepărtarea treptată (durează un deceniu, de fapt!) a evreimii, și înlocuirea cu elemente autohtone, în speță cu români, are legătură cu o latură naționalistă a P.C.R.

Fără discuție, comuniștii români, destui dintre ei, nu erau idioți să aibă încredere în evreii care se dovediseră de-a lungul secolelor tributari scopurilor finale ale seminției, dar să îi prezinți ca xenofobi și "naționaliști", sigur urmărești una din marile diversiuni.

Trebuia să le atribui un epitet care să aibă răsunet absolut negativ în epoca post-comunistă; **realitatea care este: o luptă pentru putere între două grupări, utilizând la timpul potrivit motivații doctrinare.**

(continuare în pag. 8)

Nicador Zelea-Codreanu





Actualitate

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI APRILIE

AUSTRIA DUPĂ HAIDER

Ce a reprezentat Austria în percepția românilor? Istoric vorbind, o țară de limbă germană, unul dintre cele trei imperii care au încercat și temporar au și reușit să ocupe o parte a teritoriului devenit mai târziu România.

Imperiul Austriei, devenit apoi Austro-Ungar, stăpâna Transilvania și un timp limitat Banatul și Oltenia, Imperiul Țarist "înghițise" Basarabia, Imperiul Otoman transformase "Țările Române" în vasele până la obținerea Independenței din 1878.

Aceste câteva cuvinte, desigur socotite inutile de către majoritatea cititorilor noștri, sunt obligatorii pentru studenta Facultății de Istorie pe care într-o discuție amicală am întrebat-o ce semnificație are pentru ea anul 1877 și după un minut de gândire mi-a spus că nu are habar. Nu abordam problema decât cu referire la perioada de după ocuparea României de către forțele iudeo-comuniste, dar și acesta în treacăt.

Până în anul 1989 Austria era statul cel mai apropiat care dădea azil politic refugiaților din România, adică nu îi înapoia în schimbul unui vagon de sare, ca "prieteni" iugoslavi.

Austria era bine cunoscută ca victimă a fraților germani, care o anexează prin ocupare militară în martie 1938.

Mai târziu, în 2000, Austria este cunoscută ca **unica țară din Europa în care un partid "de extremă dreapta" câștigă alegerile** într-o Uniune Europeană, prin **Jorg Haider** devenit cancelar, dar obligat în scurt timp să demisioneze sub presiunea unei Europe iudaizate.

Demisia nu a mulțumit pretențiile stăpânilor de facto ai Europei; mâna lungă a Mossadului (mai mult ca probabil) îi



promotori direcți sau indirecti ai intereselor iudaice. În presa europeană, de exemplu, nu răzbesc decât informațiile cosmetizate inițial de cenzura atotpotentă și atotprezentă a intereselor iudaice.

Să comentăm însă "dezvăluirile" ziarului austriac "Der Standard":

Profitând de împlinirea a 75 de ani de la anexarea Austriei de către Germania condusă de Hitler, ziarul amintit face un sondaj de opinie privind poziția austriecilor în legătură cu anexarea și proiecția evenimentului în cotidianul austriac.

Rezultatele sondajului, făcute publice, devin desigur din nou **motiv de îngrijorare a colosului iudaic**.

Înainte de a prezenta rezultatele sondajului trebuie să revin asupra unor evenimente din viața poporului austriac, petrecute în contextul finalului de război, 1945.

"Armata Roșie" bolșevică, în înaintarea ei către Apus, către Berlin, a pătruns și în Austria care era în drum.

Puțină lume și-a pus întrebarea cum de nu a reușit să o includă în "lagărul socialist", precum pe apropiatele Ungaria, Cehoslovacia, R.D. Germană.

Iugoslavia, apropiată geografic, devenise "socialistă", dar de altă factură decât noi și alții. Există ceva comun între Austria și Iugoslavia, care să justifice neocuparea lor de către hoardele bolșevice?

Da: erau socotite victime ale agresiunii naziste, deci beneficiare a unei poziții în tabăra câștigătorilor.

Acest argument însă, ca orice argument, ca orice apel la logică, nu are valoare în cazul altor țări participante la conflagrație. Deși România termină războiul în tabăra învingătorilor (luptase inițial împotriva Rusiei bolșevizate); a fost ocupată de ruși iudaizați, și are soarta pe care o cunoaștem.

Pentru noi răspunsurile nu sunt surprinzătoare decât în ideea că sunt date de un popor foarte orgolios, care, știam cu toții, a fost prezentat de presa postbelică plin de resentimente față de vecinii și frații germani.

Peste 42% dintre austrieci cred că "viața nu era atât de grea sub conducerea naziștilor".

Acum se bagă "șopârta" acuzatoare, prevenind pe cititori despre opiniile criminale ale celor chestionați, încercând să arunce, într-un fel, în derizoriu valoarea răspunsurilor: **39% sunt de părere că "o revenire a persecuțiilor antisemite este foarte posibilă în Austria"!** Niște bandiți!

Atenție, însă: ca să ajungă să declare această poziție, fără doar și poate că **"le-a ajuns și lor cuțitul la os"!**

Comentariul ziaristului austriac: "Anexarea nazistă a Austriei rămâne până astăzi cea mai rușinoasă și controversată zi din istoria țării".

Păi hai să lămurim: când dai calificativul de "rușinoasă", "controversată" deja "subțiază" valoarea afirmației. **Controversa desemnează cel puțin două tabere, deci rușinoasă pentru cine?** Publicația ne lasă nelămurii.

Publicația mai amintește că **"zeci de mii de austrieci l-au primit pe Adolf Hitler cu aplauze"**, acesta fiind și el un austriac. O rușine!

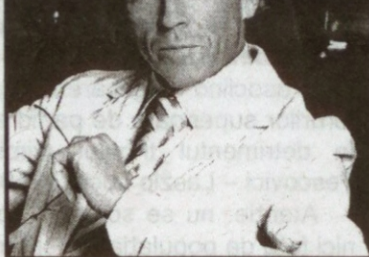
Ca să închei cu sondajul: 61% vor "un om puternic" la conducerea guvernului și **54% sunt de părere că "naziștii ar câștiga locuri în Parlament, dacă ar fi legal"**.

Și legionarii ar fi în Parlament dacă partidul lor ar fi legal - remarcăm noi, socotind că diverse făcături nu sunt decât un "surogat" de Mișcare Legionară.

V-am lăsat să aflați la sfârșit cum de Austria nu a devenit parte a "lagărului socialist":

Între 1945 (sfârșitul războiului) și 1954, un

Europăi, mânia lungă a Mossadului (mai mult ca probabil) îi sabotează automobilul pe care nu îl mai poate controla și, implicat într-un accident de circulație, Haider moare.



Acest lucru (sabotarea automobilului) a fost demonstrat de ancheta uzinei Volkswagen care se simte obligată în acel moment să își apere prestigiul, dar care, bineînțeles, nu anchetează mai departe în sensul autorilor sabotajului.

Desigur că suprimarea lui Haider nu a provocat reacții furibunde ale unei presei care a jubilat la vestea "accidentului"! Nu era vorba nici de Martin Luther King, nici de soții Rosenberg sau atâția alții

impotriva Rusiei bolșevizate; a fost ocupată de ruși iudaizați, și are soarta pe care o cunoaștem.

Absurdul situației îl prezintă cazul Poloniei care este împărțită între germani și ruși prin pactul Ribbentrop - Molotov (1939); luptă împotriva Germaniei și totuși este "vândută" rușilor de către tandemul Churchill - Roosevelt.

Întrebările sondajului făcut de ziarul austriac **"Der Standard"** sunt meșteșugite. Departe de noi gândul că ar favoriza niște răspunsuri în defavoarea absolutei dominații iudaice! Dar lucrurile se petrec ca în bancul cu bicicletele de la Zărnești: oricum le foloseai, trăgeau 50 de cartușe pe minut.

Nu am avut întrebările, dar **răspunsurile sunt edificatoare** pentru niște realități pe care golemul care demult a încetat de a mai fi preocupat de apărarea unei anumite imagini, "se mișcă" precum îi dictează interesele și instinctele khazare.

ACADEMIA ROMÂNĂ DESPRE ȚIGANI

MESAJUL PROF. UNIV. CORNEL IONESCU, DIRECTOR GENERAL AL ACADEMIEI ROMÂNE:

Dragii mei prieteni, faceți-vă datoria de oameni de onoare!

Citiți cu atenție și trimiteți aceasta tuturor prietenilor și cunoștințelor voastre.

Cei ce ne conduc trebuie forțați să repare nedreptatea poporului român!!

Petiție contra denumirii de "rom" / "roma" / "romanis" și revenirea la cea de "țigan"

Intrați pe net și votați:
www.petitiononline.com/qd3xx666/petition.html

Reacția fără precedent îndreptată împotriva tuturor românilor stabiliți în statele Europei a pornit mai ales de la comportamentul anormal și infracțional al unei etnii minoritare de cetățeni români, și anume țiganii (sau etnia "romilor").

Această etnie nu este specifică României, ea întâlnindu-se în majoritatea țărilor europene, în diverse proporții, dar



noua denumire de "romi" (roma / romani / romanies în engleză) este asimilată cu numele țării noastre, răspândindu-se astfel o confuzie. Când cetățeanul italian, de pildă, citește un articol în care se întrepătrund termenii "romeno" și "rom", este normal să se afunde într-o confuzie care,

devenit parte a lagărului socialist.

Între 1945 (sfârșitul războiului) și 1954, un guvern comunist se instalase la cârma Austriei, prin tertipurile obișnuite și cu contribuția nemijlocită a evreimii autohtone și internaționale.

La Viena se dezlănțuie o **revoluție care spulberă comunismul** și pe comuniști, majoritatea reușind să fugă din calea furiei populare, "în fundul gol", fiind imediat adoptați și "cocoliți" de "partidele frățesti" - de exemplu, unul, cică "Patapievici", cazat în "Primăverii", detractorul principal al poporului român astăzi.

Alarmă mare la Viena: întâi îl aleg cancelar pe Haider, acum "își arată colții" la nivel național; le va fi cam greu "pretinilor" să le saboteze la toți automobilele!

Bățoși mai sunt și austrieicii ăștia!

Încetul cu încetul, duce la o **suprapunere mentală a celor două denumiri.**

Rezultatul pe termen mediu și lung pentru populația României poate fi devastator.

Merită studiat cum s-a ajuns în această situație.

Agresiunea lexicală rom / român - romanies / romanians - romanes / românește, a fost aplicată asupra țării și națiunii noastre imediat după 1990, în cadrul unui program complex dezvoltat de Fundația Soros în România.

Beneficiind de numeroși membri ai etniei țigănești în guvernările României (sunt notorii Ion Iliescu, Adrian Năstase sau Andrei Pleșu), după "Memorandumul" lui Petre Roman, care oficializa **denumirile paralele**, nimic nu le-a mai stat în cale schimbătorilor de limbă și istorie.

O primă dispută a fost cea legată de cuvântul "romi", românii fiind prostiți apoi că aceasta va fi înlocuită cu "**rromi**", o altă formulă care doar a sporit **debandada lexicală.**

De amintit, ca fapt divers, că în anii 1995, limba cu care Soros vroia să înlocuiască





țigănească primise numele de "romall", formă care nici nu se putea declina și care a fost înlocuită ulterior cu "romani" și varianta "rromani". Apoi, pentru a se apropia de scopurile reale, a fost modificată cu "roma / romani / romanies".

Confuzia este generală, inclusiv la nivelele academice ale intelectualității din țările afectate de valul de imigrație și/sau infraționalitate țigănească. Cine ce să mai înțeleagă?

Strigător la cer este faptul că denumirea nu are **nici o bază istorică**: țiganii nu au fost purtat niciodată de-a lungul istoriei acest etnonim care provine din cuvântul "DOM" care pe limba originară a țiganilor înseamnă "om".

Prin denaturare (voită) "dom" s-a transformat în "rom" cu "r" accentuat, apoi din "rom" s-a transformat în "roma", apoi în "romani" și în "romanies".

S-a ajuns astfel ca țiganii să aibă numele identic cu al **românilor** în limba engleză. **Români** cu **romani** și **romanies** cu **romanians** (doar că în engleză nu există diacritice, iar la o un simplă căutare pe google a cuvântului "români" se vor afișa linkuri cu *țigani*). Practic denumirile sunt identice.

În toată perioada post-decembristă s-a manifestat o **presiune constantă din partea unor organizații** sau din partea unor politicieni, personalități de frunte cu ascendență "romă", în folosirea în documentele oficiale a etnonimului "rom".

În 2001 Petre Roman, ministrul de Externe, semnează un Memorandum către prim-ministrul Mugur Isărescu, în care, în virtutea dreptului de autoidentificare al populațiilor, recomandă folosirea obligatorie în toate documentele oficiale române a

denumirii de "rom" pentru a identifica etnia țiganilor. Mugur Isărescu își însușește Memorandumul și emite o hotărâre de guvern în acest sens. (Trebuie precizat faptul că documentele UE referitoare la denumirea de "rom" erau indicative, și nu obligatorii.)

Pe de altă parte, nimeni nu contestă dreptul la autoidentificare. Dar în cadrul procesului acestuia nu trebuie să existe suprapuneri peste denumirea istorică a unor popoare europene existente.

Dar ce putem aștepta de la o clasă politică mai preocupată de interesele personale mărunte în detrimentul intereselor naționale, compusă din indivizi fără perspectivă istorică, promovându-se unii pe alții pe criterii de cumetrie, și nu de competență!

Republica Moldova impune limba moldovenească (o invenție bolșevică) drept limbă oficială recunoscută în UE, iar oficialii români nu au schițat nici un gest în problema limbii moldovenești!

În ceea ce privește denumirea de "rom", chiar dacă ne aflăm "în ceasul al 12-lea", este necesară îndreptarea acestei mari erori de a denumi o populație transfrontalieră, cum sunt țiganii, cu un nume atât de apropiat și generator de confuzii, de numele istoric al poporului român.

Luând în considerare progresia demografică până în 2025, când pe fondul declinului de natalitate la români și al scăderii mortalității la țigani, aceștia ar putea reprezenta un procent semnificativ din populația României, depășindu-i pe maghiari, la care adăugăm **confuzia din ce în ce mai pregnantă a numelui de "rom" cu cea de român**, poziția României în familia europeană apare într-o poziție tot mai îngrijorătoare.

În absența unui plan concret ce trebuie urmărit cu consecvență, cred că **sunt toate șansele ca în**

BĂSESCU ARE INSOMNII

Se discută în ultimul timp prea mult despre relația Bănescu - Ponta; nu pentru că nu ar fi importantă în contextul scârbei naționale, dar problema este abordată greșit.

Trebuie luate în considerație niște realități pe care toată suflarea românească, de la simplu votant la înalt politician și demnitar (vorba vine cu "înalt") le-a interpretat greșit.

dispută în care poporul român nu are nici un loc; nici măcar cu miza. Miza este postul de vătaf, cât mai slugarnic cu stăpânii și cât mai autoritar cu masele de "proști". Proști în ghilimele? Păi am pus ghilimelele ca să nu mi se pară că îmi dau palme singur; știți cum a zis românul: "Că mi-a învinețit un ochi și mi-a scos un dinte, mai treacă-meargă, dar de ce m-a înjurat?" Luăm zi de zi palme dar "înjurăturile" insultele nu mai sunt necesare; și fără

conștiința civică europeană să se consolideze credința că România chiar este țara "romilor" (dacă nu s-a întâmplat deja)..

În sensul acesta s-au pornit alte campanii mincinoase demarate de rețeaua Soros Open Network care încearcă să inventeze o limbă țigănească împletită cu româna, pe care au denumit-o "romani vlah" – exact: "vlax"! **Nu era de ajuns că ne-au furat etnonimul de român, acum vor să ne compromită și etnonimul de valah / vlah.**

Această teorie strigătoare la cer este avansată de un anume Ian F. Hancock care își publică lucrările prin intermediul organizației Soros. Cercetătorul menționat mai sus și care se recomandă drept "romani" cu descendență britanică și maghiară, este profesor de Studii Romani la Universitatea din Texas. El încearcă - și probabil reușește - să convingă mulți naivi, inclusiv pe site-ul universității americane, că "olahii" sau "vlahii" sunt de fapt țigani, de unde ar veni și denumirea limbii "vlax romani", prezentată ca "un dialect al limbii române" vorbit de populația "vlax / vlah". Este revoltător și intolerabil, asistăm practic la rescrierea istoriei.

Orice naționalism se bazează pe:

1) limba comună, 2) etnia comună = națiunea, 3) etnonimul, 4) teritoriul, 5) statul, 6) drapelul, 7) istoria comună.

Țiganii au purces pe calea definirii propriului lor naționalism. Au nevoie de un teritoriu. Poporul ales drept victimă sunt români.

Să lăsăm minciuna și ipocrizia deoparte: în cazul în care consideră numele "țigan" peiorativ, atunci să-și ia numele lor original care este DOM, NU "ROM"!



la înalt politician și demnitar (vorba vine cu "înalț") le-a interpretat greșit.

Problema se pune și se pune în ce măsură forțele extra-naționale vor și pot să dicteze politica internă a României, și care sunt criteriile după care aceste forțe se ghidează.

Prima întrebare este pur polemică, de genul "Calule, mănânci ovăz"? Căci apropo de cal, România se poate reprezenta grafic precum un cal pe care călărește "rabi de la Buhuși". Și atât? Insuficient! Mai trage și o căruță mare după el, plină cu beneficiarii călărețului; în partea din față a căruței stau politicienii români, în partea din spate stau conaționalii lui "rabi".

Căruța este în noroi până la genunchi și restul populației împinge și ea căruța.

Călărețul are un bici "care ustură", cu care bate calul, vezi bine stors de puteri, numai coaste și șolduri; se întoarce în șea și mai plesnește politicienii români care stau în față, cum spuneam.

Cât despre calul național, chestia cu ovăzul este un vis: de ani de zile nu a văzut decât paie și a zis bogdaproste dacă nu erau și mucegăite!

"Stăpânii" noștri se ghidează după principii morale? Nici vorbă, nici în țările lor nu visează la așa ceva, cu atât mai puțin în colonii! Care colonii, omule?

Păi o țară care – atențiune! - poți zice că există, că trăiește sub biciul unui străin, nu mai stăpânește nimic din bogățiile ei de care beneficiază "albii", nivelul de trai al populației este sub limita supraviețuirii, ne face pe noi, românii, "negrii" de pe plantații, exodul de sclavi pe piața apuseană a muncii este voluntar și socotit un mare avantaj pe care l-am plătit acceptând cizma străină pe grumaz - nu vă amintește de o Africă a unor secole trecute?

Suntem negri? Bunăvoința nemărginită a străinilor ne trece cu vederea faptul că suntem de o culoare cu ei, atâta timp cât respectăm statutul de servitori cu botniță care ne limitează drastic "ce băgăm în gură" dar și mai drastic "ce scoatem din gură".

După acest tablou sumbru dar absolut real, să revenim la Băsescu și Ponta, de fapt o

ochi și mi-a scos un dinte, mă treacă-meargă, dar de ce m-a înjurat?" Luăm zi de zi palme dar "înjurăturile", insultele nu mai sunt necesare: și fără ele suntem umiliți destul!

Să analizăm poziția celor doi, Ponta și Băsescu, în relația cu Apusul, fiind singurul fapt luat în seamă; după cum spuneam, relația lor cu poporul român are loc "din când în când", cu ocazia alegerilor.

După eșuarea suspendării Băsescului, provocată de introducerea cvorumului pe de o parte și, pe de altă parte, de trădarea lui Rus Ioan care a acceptat sau chiar a impus, ca ministru de Interne în guvernul Ponta 1 un recensământ al populației valabil cu zece ani în urmă, "Apusul" a luat cunoștință de realitate.

Românii îl urau pe Băsescu, excepție făcând o minoritate de "rătăciți" (nu am zis "imbecili", Doamne ferește!) care se regăseau în comportamentul, în langajul, în caracterul președintelui, și cancelariile apusene, la limita realităților și a legilor iudeo-democrației pe care chiar ei ziceau că le respectă, prefăcându-se că sunt intoxicați de informații aberante, fac o ultimă încercare de a-și menține sluga în funcție.

Domnilor, să fim serioși: cât credeți că "se mai agață" stăpânii de "un instrument"?

Sunt conștienți că dacă bat o dată din palme anunțând deschiderea unui concurs pentru ocuparea postului de trădător al intereselor românești, se face "o coadă" și o îmbulzeală la înscriere mai ceva ca la "Alimentara" când aflam că "se dă ulei" pe vremea lui Ceaușcă!

Nu prea cred că "îi doare în cot" de opinia românilor în legătură cu filo sau antieuropeanismul lor, dar "semne bune anul are": orice meseriaș renunță bucuros la o sculă veche atunci când a apărut una nouă, mai performantă, mai ușor de mănuit; orice s-ar spune Ponta este o sculă superioară Băsescului la orice capitol. Cel puțin pentru moment, nu ne închipuim că poate fi atât de josnic, atât de arogant, atât de lipsit de caracter.

Ce v-ați închipuit, că așa-zisele cedări ale lui Băsescu au fost motivate de propria gândire? Ce i-a dictat acesta, să declare că Ponta este idiot, că nu îi va semna în veci decretul de numire, că Pivniceru nu

dus să arate că încă mai poate să fie utila sluga! Amintiți-vă că încă înainte de căderea guvernului Ungureanu vă spuneam că steaua lui Băse a murit ("era pe când nu s-a zărit, azi o vedem, și nu e"!)."Mizam" atunci pe Ungureanu, evreizat până în măduva oaselor; și "ei" au crezut pentru scurt timp că era omul ce trebuie propulsat, dar aversiunea românilor pentru personaj a fost atât de evidentă, că au renunțat. Toți președinții României de după 90 au avut în sânge o componentă evreiască sau țigănească. Nu știm sigur, dar bănuim că acest lucru i-a "calificat".

Pentru 2014 se propune dintre doi candidați: Oprescu, pe care informații răutăcioase îl declară fiu de general de Securitate cu nume evreiesc schimbat conform directivelor Cominternului, și Antonescu, un nume care, fără nici o legătură cu Mareșalul, stărnește aversiune evreimii pe oriunde. Gândiți-vă ce se întâmplă dacă ar fi "concurat" la președinție unul cu numele Zelea-Codreanu! Nu avea nici o șansă! Bineînțeles că Antonescu nu a fost Codreanu și Codreanu nu ar fi fost în veci Antonescu!

Să revenim însă la Băsescu: în mod normal, după 2014 nu are cum să nu ajungă la pușcărie și, în toată beția puterii, fără legătură cu o eventuală utilizare a rațiunii, dar legat de instinctul de supraviețuire pe care îl manifestă chiar și un organism primar, problema îl îngrijorează. Încearcă să "dreagă busuiocul" pe ultima sută de metri.

Deocamdată Ponta se preface că "coabitează" de la egal la egal, dar nu are nici o importanță acum, iar pe viitor, dacă Năstase "a încasat-o" și încă nu a scăpat din ghearele justiției, Băsescu, cu unii din neamul lui, cu unii dintre "ploșnițele" care roiau în jurul lui, nu are cum să nu înfunde pușcăria! Cine va trăi prin 2020, va constata că aceste previziuni au fost valabile. Băsescu și gașca sunt condamnați "la moarte" fără drept de apel!

Nu am vrut să vă înduișez, Doamne ferește! Fiara rănită e mai periculoasă decât una sănătoasă: țineți-vă departe de ea! În cazul de față nu va merita compasiunea noastră.

Redacția

Pag. 5



Atitudini

DE LA MADRID LA CHIȘINĂU



Una dintre principalele preocupări ale evreimii este manipularea opiniei publice și falsificarea istoriei reflectând comportamentul lor ca minoritari peste tot și ca majoritari în Palestina, după ce folosiseră orice oportunitate pentru a-și satisface, **pentru a-și rezolva frustrările acumulate** în două milenii de existență subalternă.

Răzbumarea cruntă, mergând până la masacre în taberele de refugiați palestinieni și genocid „oferit” pentru prima dată în istoria modernă a României la cedarea Basarabiei în iunie 1940 și continuat, în cazul nostru, în anii dintre 1944 și 1964, **sunt fapte care dezvăluie educația** și, prin aceasta, transmiterea unui mesaj care oricum are **origini genetice**.

Trebuie remarcate două lucruri care caracterizează desfășurarea acestei campanii permanente de „intoxicare”:

Sunt folosiți ca „difuzoare” tot felul de lingăi cel puțin aparent de naționalitate română. Am spus „aparent” într-o ambianță socială în care una dintre directivele Cominternului din perioada interbelică și chiar postbelică de început a fost, în cazul nostru și probabil nu numai, **adoptarea de nume autohtone „pentru derutarea adversarului”**. Ce poate să fie mai convingător decât un Adrian Cioflâncă de la Iași și un Lucian Boia de la Cluj? Atunci când originea unui cetățean român implicat în efortul evreilor (bineînțeles, cu referire la evreii angrenați în lupta de acaparare a puterii mondiale, direct sau indirect, adică 999 la mie) este incertă, mercenarul nu pierde ocazia de a-și declina o mică câtime de sânge evreiesc, mărindu-și șansele de parvenire.

Al doilea lucru de remarcat este că evreimea militantă este din ce în ce mai puțin preocupată de ascunderea „manevrelor de învăluire”, direct proporțional cu sentimentul de posesori ai puterii, situație în care, dacă au dreptate sau nu, este o problemă din ce în ce mai secundară.



au schimbat sistemul, cel puțin aparent, căci un mort multiplicat la sute de mii, mort de glonț sau omorât în bătaie sau prin aplicarea unui regim concentraționar sălbatic, tot mort rămâne!

La timpul respectiv, în beția provocată de vederea valurilor de sânge creștin, s-au gândit mai puțin sau deloc la faptul că la un moment dat vor trebui să dea socoteală de dezmățul criminal în care „se bălăceau” bucușii. Ideea că nimic nu mai poate „să întoarcă istoria înapoi”, cum ziceau comuniștii, în sensul că tot ce se întâmpla reprezenta avansarea logică a istoriei spre comunizarea mondială, stăpâna mințile înfierbântate. Nu este de mirare, căci până la evenimentele din decembrie 1989 propaganda comunistă și accederea din ce în ce mai dificilă la fluxul internațional de informații ne convinseseră pe mulți dintre noi că nu vom apuca alte timpuri.

Și totuși, într-un fel sau altul, timpul clarificărilor trebuia să vină. Nu a venit decât parțial, prin normala evoluție a omenirii, dar sunt conștienți că trebuie să arunce vina pe altcineva. Pe alții. Căci mizează încă din plin și chiar eficient pe avantajoasa poziție de „victimă”.

declară năucit de evenimente, de comportamentul lor. **Mulți au căutat o explicație logică a exploziei de ură**, o motivație istorică, luând în considerație faptul că moștenirea genetică își are rădăcini în negura timpurilor, fără însă a găsi „cheia” rezolvării.

De unde „ideea” de a ataca armata, de a asasina fără excepție și discernământ autoritățile locale, de a batjocori și ucide fețele bisericești, călugări și călugărițe, de a batjocori și distruge lăcașurile de cult creștine, de a ucide absolut nemotivați oameni pașnici cu care până mai ieri conviețuiau și cărora nu puteau să le reproșeze absolut nimic?

Explicația vine de la sine dacă ajungi să faci legătura între evenimentele istorice având o motivație comună și o manifestare comună.

Ce am aflat și am pus în ecuație?

Stelian Tănase, cunoscută persoană publicului românesc, are ideea sau i se sugerează să studieze la Paris contribuția românilor la Rezistența Franceză în timpul așa-zisei ocupații germane a Franței, prin guvernul de la Vichy al mareșalului Pétain. La muzeul închinat Rezistenței din perioada respectivă, Stelian Tănase descoperă că sunt amintiți ca participanți și nume românești, ceea ce declară domnia sa că „îl umple de mândrie”. Are totuși un regret și anume faptul că nu se acordă importanța cuvenită acestei participări, din motive de „orgoliu național” al francezilor. „Partea franceză” recunoaște participarea unor români în „Rezistență”, dar se lasă parțial sedusă de „zvonul” - pentru unii, de „certitudinea” - pentru alții, că acești „rezistenți” români au dat pe mâna poliției franceze niște grupuri de rezistență care ajung pe mâna Gestapo-ului și sunt executați.

În primul rând, cum se explică prezența unor români în Rezistența Franceză, cum au ajuns în Franța?

situație în care, dacă au dreptate sau nu, este o problemă din ce în ce mai secundară.

La ce mă refer în cazul de față, în cadrul unei campanii de promovare a „adevărului” istoric?

Se încearcă, din motive de imagine, să se arunce vina comportamentului criminal al minorității evreiești, autoare a unui masacu uriaș la cedarea Basarabiei în 1940 și a genocidului soldat cu o jumătate de milion de victime și, poate mai important, „schilodirea” morală pe un termen imprezibil a societății românești, pe armata bolșevică în cazul Basarabiei și pe comuniștii români în al doilea.

În cazul cedării Basarabiei, rușii au patronat, s-au implicat în sensul „asigurării spatelui”, furnizând mijloace hoardelor dezlanțuite. Atenție: rușii nu au avut nevoie să tragă „un singur foc” în cazul retragerii armatei române din Basarabia și a oficialităților, atâtea câte au mai apucat „să se retragă”!

Cele 100.000 de victime, dintre care aproape jumătate militari români (dovediți cu acte în regulă) sunt victimele dezlanțuirii instinctelor criminale ale unei minorități etnice care până la eveniment se dezvoltase în deplină libertate, deținea controlul economic în Basarabia, nu îi clintise nimeni nici un fir de păr motivându-se etnia sau religia.

Atenție: se încearcă motivarea acestor acte criminale cu represaliile de mai târziu, de după începerea războiului, aplicate de Antonescu.

Nu vă lăsați înșelați! Deschiderea ostilităților în sensul unui nesfârșit șir de crime aparține evreilor trăitori în Basarabia, continuat și după reocuparea ei în 1941, prin atacuri din spatele frontului asupra armatei române și prin sabotaje cu efecte asupra desfășurării războiului. **Dezlanțuirea genocidului de către bandele de evrei isterizați are loc exact cu un an înainte de începerea războiului, cu un an înainte de deportări, de „trenul morții”, de orice măsură antievreiască.** După ocuparea României de rușii iudaizați, în 1944, genocidul practicat în Basarabia este aplicat de aceeași minoritate etnică, cu același „sprijin” al „tancurilor” rusești, dar la nivelul întregii României. Nu mai puteau să asasineze în stilul practicat în Basarabia, sau oricum,

din plin și chiar eficient pe avantajoasă poziție de „victime”.

Dacă în Basarabia anulul 1940 aruncarea vinei pe armata sovietică nu a avut succes, s-a încercat prin „Raportul Tismenețchi de condamnare a comunismului” scoaterea din ecuație a rolului hotărâtor al evreimii în dezmățul criminal.

Să lămurim însă un lucru incontestabil: prin paternitatea evreiască a teoriei comuniste și prin percepția generală și total justificată a prezenței în proporție de 95% a evreilor în partidul comunist în perioada interbelică, a încerca să îi absolve de vina genocidului postbelic a fost, este și va fi o acțiune sortită eșecului.

Teroarea comunistă a fost percepută de milioane de români trăitori în acele timpuri; amintirile legate de numele lui Ceaușescu au fost totuși de necomparat cu perioada de după 1944 și până la amnistia deținuților politici din 1964 care eliberează cca. 600.000 de români dar lasă în urmă 500.000 de victime. În toți acești 20 de ani soarta crudă a românilor a fost în mâna evreimii, începând de la ocuparea unui loc de muncă de „necalificat” și până la dreptul la viață sau la suprimarea vieții unor oameni!

Vreau să aduc la cunoștință opiniei publice un lucru de mare importanță, și anume **explicarea comportamentului minorității evreiești din Basarabia cu ocazia „cedării”**. Opinia publică a fost atunci oripilată de revărsarea de ură concretizată în enormul masacu având ca primă victimă armata română în retragere (42.000 de morți) și numărul mare de civili, „necontabilizat”, care depășește cu mult 100.000. În Basarabia, ca de fapt în toată România, nu avuseseră loc niciodată – repet: niciodată – **represalii împotriva evreimii**, de genul pogromurilor inițiate de stat sau de oricine altcineva. Marele istoric Nicolae Iorga, devenit din apig naționalist, apărător direct sau indirect al intereselor evreiești în România, își exprimă public, cu ocazia masacrului din Basarabia, surprinderea pentru comportamentul criminal al evreilor, într-un articol publicat în presa vremii și intitulat „**Pentru ce atâta ură ?**” Nicolae Iorga, cel care până atunci îi înțelegea pe evrei ca un frate mai mare, se

în primul rând, cum se explica prezența unei **români în Rezistența Franceză**, cum au ajuns în Franța?

În 1936 războiul civil din Spania pune față în față două tabere care depășesc granițele naționale; pune față în față ofensiva iudeo-comunismului patronat de Rusia bolșevizată și contraofensiva naționalismelor europene având la conducere și susținere Berlinul hitlerist.

Iudeo-comunismul biruitor în Rusia urmărea să își creeze un „cap de pod” în Apusul Europei, în Spania, de unde ar fi putut să controleze militar, mai sigur și mai eficient Europa.

Germania era conștientă că o țară de dimensiunea și poziția strategică în proximitatea Gibraltarului, ca Spania, nu trebuia lăsată la dispoziția agresiunii și ocupării de către forțele internaționalei comuniste.

Voluntari din cele două tabere participă la conflict, dar ce reiese din studiile lui Stelian Tănase (singurele la îndemâna noastră): din cei cca. 300 de „voluntari” comuniști plecați din România, descoperi cu greu câteva nume românești, chiar și acelea „de împrumut”. **Deci 300 de voluntari evrei, marea lor majoritate din Basarabia** ajung în Spania, transformând-o în „Spania însângerată”, alături de zeci de mii de alți voluntari în aceeași tabără, majoritatea din Uniunea Sovietică și Statele Unite. **Supun Spania unui măcel** având ca principale victime, în afara luptelor propriu-zise pe front, pângărirea și distrugerea bisericilor și a mănăstirilor, asasinarea în chinuri groaznice a preoților, a călugărilor, a călugărițelor, **într-o revărsare de ură și bestialitate amintind de barbaria strămoșilor khazari.**

Am uitat să precizez niște lucruri pe care ni le face cunoscute Stelian Tănase, surprinzător:

- marea majoritate a „voluntarilor” din Spania erau evrei;

- Stelian Tănase declară că mulți participanți la evenimente erau pur și simplu mobilizați cu acte în regulă (militari) în Rusia;

- totul era coordonat de „Comintern”;

(continuare în pag. 8)

Vasile Păduraru



Atitudini

CLOCITOAREA IUDAICĂ

În gazetărie trebuie mai puțină istorie?

În "țara românească" istoria e acuzată de "naționalism", iar naționalismul de "antisemitism". Niște imbecili acceptă o "șampilă", de parcă am fi fost sacrificați "oficial" la abator și, ca să putem fi valorificați "post mortem", ne trebuie tot o șampilă; pentru ștampila de "valabilitate" a unei Românii ucise deja în abatorul cu firmă "kosher", admitem orice!

Românii care au groază de a pronunța măcar cuvântul "naționalist" și îl înlocuiesc, cu chiu, cu vai, cu "național", nu sesizează un lucru simplu: dacă iubirea de țară și de Neam, una normală, la care au dreptul alții, reprezintă un dușman de moarte al iudaismului, dacă este socotită de evrei agresiune criminală împotriva lor, privind cealaltă față a monedei poți să afirmi absolut justificat că iudaismul este dușman de moarte al iubirii noastre de Neam și țară, al României! Adică agresiunea, de fapt, nu este a naționalistului român!

Se scot perioade din ce în ce mai mari din istoria predata în învățământul preuniversitar deoarece cunoașterea trecutului real al semintei noastre ar întări în mintea tineretului român ideea drepturilor și obligațiilor ce derivă din importanța trecutului nostru istoric.

O "lovitură de imagine" a reprezentat dezvelirea sitului de la **Cucuteni** care scoate la iveală o cultură superioară oricărei manifestări similare la vremea respectivă pe mapamond.

Veche, mă rog; câteva mii de ani? Cică tot ar fi fost mai înainte cultura sumeriană cu prima scriere, și cultura egipteană, și cultura chineză! Când însă s-a putut data cu Carbon 14, rezultatul a fost umilitor pentru detractorii noștri: 7000. de ani, deci înaintea tuturor culturilor cunoscute! Lucrurile nu se opresc aici: multă lume știe despre **plăcile de aur de la Sinaia**, 240 la număr, care conțineau o scriere a străvechilor locuitori ai spațiului românesc.

Au ajuns în proprietatea statului român cam pe la 1870. Regele Carol I, peste puțin timp, a avut nevoie

la Institutul de Fizică Atomică, dau peste cap istoria omenirii: **plăcile au 16.000 de ani vechime** și la ora actuală se pune întrebarea până unde s-a extins această cultură, anterioară cu aprox. 10.000 de ani oricărei culturi cunoscute? În orice țară care ar dispune cât de cât de dreptul la o desfășurare normală a existenței, s-ar fi creat, măcar pentru scurt timp, o emulație în jurul acestei descoperiri.

Mucles! Cine să scrie, presa controlată 95% de trusturi evreiești "multinaționale"? Păi actualii proprietari ai ziarelor și televiziunilor din România ar fi dorit să credem că ei și neamul lor au fost "buricul pământului" și mai "tocnesc" și niște lichele să ne facă "de două parale".

În sfârșit, mai ia cineva atitudine împotriva unor vânduți care își permit să împrăște cu noroi tot ce înseamnă trecut, devenire și prezent românesc? **Corneliu Vlad**, cunoscut pentru luările de atitudine concretizate pur și simplu în dezvăluirea unor adevăruri din istoria recentă a României, își exprimă exasperarea apropos de **"hungarismele, bolșevismele și gedisismele antiromânești ale lui Lucian Boia"**!

Toate "atributele" tovarășului Boia sunt suficient dovedite ca antinaționale; **"gedesismele"** se referă la **"Grupul de Dialog Social"** care nu știu ce fel de statut juridic are, dar știu ce statut social are, adunând în jurul său câteva zeci de intelectuali care, din motive pe care nu le înțelege nimeni, au un singur țel, o singură preocupare: **defăimarea României** pe absolut orice cale! Nu știm dacă



Agreez însă atât de mult felul plin de spirit și fără menajamente al d-lui **Corneliu Vlad** în cazul unei **"recenzii"** pentru care ar trebui să îi scârțâie ca nisipul în dinți tov. Lucian Boia, încât trebuie să redau o frază:

"Într-o zonă culturală <<altfel>> (n. n.: apropos de <<România altfel>> a lui Boia), în care doina e manea, film - telenovela, arta plastică - Perjowschi, beletristică - textele pentru mici masturbatorii ale lui Cărtărescu, iar Eminescu este <<scheletul din debara>>, Andreescu și Luchian, niște <<neica nimeni>> - așadar, într-un asemenea univers cultural, nu se cade să nu-și aibă locul și istoricul pe măsură, unul care să teoretizeze și să impună sintagma <<România altfel>>".

Mai citez un paragraf:

"Este un lucru de mirare în această carte cum fiecare propoziție și frântură de frază mustește de maliție, dispreț, greață sau venin. Parcă o muscă săcâitoare s-ar așeza taman pe rândul pe care-l citești și tot dai din mână până faci tic.

Nu exegeză, nici măcar zeamă lungă de pamflet, pentru Lucian Boia!"

Lucian Boia este profesor universitar de istorie; dacă vă puneți întrebarea: "Ce <<ouă>> <<clocește>> în <<cuibarul>> amfiteatrelor bucureștene? Ce <<pu>> monstruoși ar putea să iasă?", răspunsul este:

Profesori de istorie sau "istorici" care "distribuie" mai departe viziunile apocaliptice ale dascălului lor iudaizat: "geto-dacii - entitate artificială și neomogenă; românii, de fapt neromâni de pretutindeni, călcați timp de un mileniu de o mulțime de popoare". Patapievici vorbea de "o limbă română în care trebuie să încetăm să mai vorbim... sau să o folosim numai pentru înjurături". Boia nuanțează: "Evident, o limbă romanică, totuși, cea mai puțin latină dintre limbile latine... o puternică încărcătură slavă... cuvinte grecești, de origine turcă... și diverse alte origini".

Și ce vă freacă grija, tov. Boia? Treaba noastră!

Au ajuns în proprietatea statului român cam pe la 1870. Regele Carol I, peste puțin timp, a avut nevoie "să finanțeze" Războiul de Independență din 1877; visterie "ioc"! A topit 200 de plăci și a vândut aurul pentru înzestrarea armatei; a avut însă bunul simț să facă copii în plumb și să depună la loc sigur plăcile rămase **netopite**. În decursul nenorocitelor timpuri prin care am trecut și trecem, multe plăci de la Sinaia au dispărut. Au mai rămas câteva de aur, totuși, că despre ele este vorba. Surpriză: datate cu Carbon 14

singur țel, o singură preocupare: **defăimarea României** pe absolut orice cale! Nu știm dacă apartenența la acest "grup" este în sine o meserie, dar este un "serviciu", un "job" (cum se zice acum); pentru unii pare a fi o ocupație cu care își completează veniturile, având, cel puțin aparent, o meserie oarecare.

În ziarul nostru s-a mai scris în termeni neechivoci despre tov. **Lucian Boia**, chiar și câteva cuvinte despre insultătoarea "**România altfel**".

TURCIA, "PE VAL"

Haideți să privim trecutul istoric prin prisma unor comandamente nu numai actuale, dar și logice. Când spunem că "Turcia e pe val", o facem cu o oarecare satisfacție având în vedere lucruri pe care le vom prezenta în acest articol.

Se face aprecierea - absolut greșită - de către foarte mulți români, privind rolul Turciei în istoria noastră: **turcii, păgâni, ocupanți ai Țărilor Române**, "arbitri" la un moment dat în favorizarea unor domnii, au strâns de la noi biruri sute de ani, ne-au "pricopsit" cu domniile fanariote. Ce nu s-a spus în fraza anterioară: am fost foarte mult timp supuși și dependenți într-o oarecare măsură de "Înalta Poartă", **dar niciodată ocupați**, "colonie" turcească denumită "pașalâc"! Ungaria a fost pașalâc, Serbia, Albania, Grecia, Bulgaria; Țara Românească și Moldova, niciodată!

Chiar ocupați de armate turcești pentru scurt timp, după bătălii pierdute, singurele locuri ocupate au fost Dobrogea (pe care o dobândim după 1877) și cetățile-porturi de la Dunăre (ca puncte strategice).

România era (cu scuzele de rigoare) "o vacă de muls" pe care, chiar dacă din interese pur economice, **turcii au apărat-o (aparent paradoxal) alături de domnitorii români, de cele două imperii care vroiau "să ne înghită": Rusia la Răsărit și Austro-Ungaria la Apus**. Își apărau, pur și simplu, o

sursă de venituri, fiind în același timp foarte atenți să limiteze expansiunea celor două imperii cu erau permanent în conflict.

Marii istorici români au afirmat totdeauna că salvarea României de la dispariție se datorează și Turciei. Nu suntem naivi să vorbim de sentimente: este vorba despre **interese pur economice și strategice**, dar cu rezultatele cunoscute. Iată doar **un exemplu: pierde Turcia războiul cu Rusia la 1812, pierdem și noi Basarabia!** Ungaria devine pașalâc turcesc după lupta de la Mohacs în 1526, dar Transilvania își păstrează un statut diferit: vasal, dar nu ocupat.

Dar **să revenim la prezent**: Turcia este o importantă putere militară, poate cea mai importantă prin poziția strategică, controlând strâmțorile Bosfor și Dardanele de legătură între Marea Neagră și restul lumii - deci control asupra flotelor Rusiei și Ucrainei în acest moment. Se află într-o explozivă dezvoltare economică în ultimul deceniu, cu o agricultură foarte puternică; alături de Brazilia, Argentina, mica Islandă (mai nou), India, China și alte țări din Extremul Orient, **nu a fost lovită de recesiunea economică** încă prezentă în multe țări. Care ar fi explicația?

Toate aceste țări și-au făcut propria politică economică, total independentă în primul rând de FMI

turcă... și diverse alte origini".

Și ce vă freacă grija, tov. Boia? Treaba noastră! Iar dvs. puteți să vă duceți "unde a dus mutul iapa" și să vorbiți acolo în limba cailor! Chiar așa: ce vă reține în România?

Nicoleta Codrin

și Banca Mondială și bănuim că în Turcia băncile controlate de evrei au fost împiedicate să-și pună în aplicare o politică distructivă, prin anumite reglementări impuse de stat.

În principiu, **până nu demult, relația Turcia - Israel era bună**; a intervenit schimbarea regimului în sensul unui guvern și parlament cu înclinații mai islamiste. Incidentul în care un mic vas turcesc plecat să ducă ajutoare umanitare palestinienilor din Fâșia Gaza a fost torpilat de marina militară a Israelului, a constituit **pretextul Turciei de a schimba macazul politicii față de Israel**.

Turcia nu pierde nimic pentru că economia ei nu este dependentă de împrumuturi și nu au îndrăznit să îi aplice cine știe ce sancțiuni. Există totuși un punct sensibil al Turciei: dorește demult să intre în UE și tot timpul s-au găsit **pretexte de a i se refuza intrarea. De ce?**

Turcia a încetat demult de a mai fi o piață de desfacere pentru industriile Europei apusene, Turcia este o mare exportatoare de produse agricole care ar face concurență producătorilor europeni (lucru care se petrece și acum, dar la alt nivel), Turcia a "exportat" mână de lucru acceptată în Apus, zeci sau sute de mii de turci fiind apreciați.

(continuare în pag. următoare)

Nicoleta Codrin





DIFUZORUL OTRĂVIT (continuare din pag. 3)



Notați-vă: exodul populației evreiești în Israel a venit la timpul potrivit pentru a furniza un pretext pentru darea afară din Securitate (mai important), și din structurile de partid până la un anumit nivel inferior, a evreilor, invocând posibilele relații cu persoane sau instituții pe care Securitatea sau Partidul nu le mai puteau controla, fiind în afara României. Se ajunsese cu suspiciunea până acolo încât la rubrica declarației de angajare, de exemplu, în cel mai banal serviciu, la întrebarea *"Cunoașteți limbi străine?"*, răspunsul afirmativ te făcea imediat suspect și obiect al scotocirii mai atente a trecutului tău, și ochiul omniprezent al Securității te putea urmări o bună bucată de timp. A avea rude în străinătate era un defect capital, aproape sinonim cu trădarea intereselor naționale. La un moment dat, toți evreii aveau rude în străinătate? Aproape! *"Pe ei, că n-are gloanțe!"*

Așa-zisa xenofobie voit asociată cu naționalismul (?) comunist este un nonsens, "înghițit" încă de persoane care își manifestă astăzi naționalismul cu care încearcă să-și motiveze colaborarea cu regimul Ceaușescu.

Să revenim însă la "difuzorul" nostru otrăvit: Ideea că Stalin a fost un monstru este precizată și acceptată de toată lumea civilizată, punându-i-se în sarcină zeci de milioane de crime ca urmare a ordinelor sale, lucru simțit pe propria piele la un moment dat și de evreii din U.R.S.S. în legătură cu "epurarea" unui mare număr de medici evrei și în legătură cu "decapitarea" conducerii medii a armatei, atunci când a simțit că prea mulți colonei și generali

DE LA MADRID LA CHIȘINĂU (continuare din pag. 6)

- în legătură cu Rezistența Franceză: mulți evrei luptători în Spania, dintre cei plecați din România, rămân după terminarea ostilităților în Franța lui Léon Blum, alimentând după 1940 Mișcarea de Rezistență;

- atențiune: marea majoritate a francezilor coabita în condiții normale cu nemții; restul, povești patriotice

evrei îi puteau periclita puterea discreționară (asta doar cu referire la aceștia). Asasinarea zecilor de mii de ofițeri polonezi de la Katin, a șase milioane de țărani ucraineni prin înfometare, ca urmare a rezistenței opuse la colectivizare, milioane de ruși ajunși în lagăre de muncă în Siberia sau dincolo de Cercul Polar; ar mai fi de spus "împingerea" la atac a numeroase unități militare, în situații absolut imposibile, în care trebuiau să aleagă între glonțul dușmanului sau glonțul comisarului politic din spatele lui, cu "naganul" pregătit să reactiveze entuziasmul patriotic al soldatului sovietic. **Să nu o mai lungesc pe temă: Stalin a fost cel mai mare monstru uman al tuturor timpurilor;** au fost oameni, din toate categoriile sociale și de toate naționalitățile, care l-au apreciat, l-au iubit chiar, fără doar și poate, "regăsindu-se" în persoana și în comportamentul acestui criminal dement. **"Cum îi turcul, și pistolul"** sau **"Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești!"** Homosexualii cu homosexualii, incultii cu incultii, hoții cu hoții, criminalii cu criminalii! Poftim? Criminalii? **Moare un criminal și oamenii cinstiți, oamenii normali plâng după el?** Adică plâng după semenul lor? Vezi bine că nu!

Tovarășul Cioflâncă nu este prost, Doamne ferește! Să ne lămurească totuși pe noi,ăștilalți, de ce se simte obligat prin exemple "certificate" cu "documente de partid", cum am mai spus, să ne dovedească faptul că evreii se simțeau atât de distruși de moartea lui Stalin! "O dă în bară" tov. Cioflâncă: "Tov. Solomon Marcus, asistent la vremea

aceea la Facultatea de Matematică: Vă mărturisesc că nu erau pușini cei care lăcrimau". Lilly Marcou trebuia consolată de tatăl ei: *"Fetița mea, fii tare și curajoasă, am o veste proastă, proastă pentru tine. Stalin a murit!"* Și Lilly (nu Lili Marlen, Marcou!) povestește: *"Am căzut în brațele lui pentru a plânge, pentru a-mi țipa durerea. Pământul îmi fugea de sub picioare..."*

Politologul Michael Shafir, pe atunci elev și el, s-a întors acasă plâns. Întrebat de tatăl său de ce a plâns, a răbufnit: **"Cum, nu știi? A murit Tătucul nostru!"**, la care, cu umorul de multe ori prezent la evrei, taică-său i-a dat o palmă. Nedumerită, odrasla a primit și replica: **"Acum ești sigur că tac-tu trăiește!"**

Te întrebi nedumerit de ce, așa cum a găsit exemple care să demonstreze atașamentul, compatibilitatea, comuniunea de sentimente între evrei și politica criminală a lui Stalin, nu a găsit sau poate intenționat nu a dat, cum era normal, conform "țintei" urmărite în articol, exemple de români disperați că a murit Stalin. A vrut să sugereze că politica criminală a monstrului se potrivește "mănușă" cu gândirea și scopurile evreiești în România?

Vedeți dvs., stăpânii "i-au dat prea mult lanț" tov. Cioflâncă, și acesta, îmbătat de marele favor ce i s-a făcut, crede că poate rezolva sarcinile "mușcând" fără discernământ, prezentându-și stăpânii ca pe discipolii unui mare criminal! "Nu e bine, d-le chestor, nu e bine!" S-o fi simțit tov. Cioflâncă general?

P.S.: Continuare luna viitoare!

luăm cunoștință de poziția opiniei publice din România, avem ca și comparație numărul de participanți voluntari plecați din țară în cele două tabere, în Spania: *"7 legionari și 300 de comuniști"*, și continuă să zâmbească tâmp, încântat de remarca făcută! Voi dezvolta cu altă ocazie subiectul participării legionare la conflict, dar merită totuși, „în

„reedita” la scară locală dezmațul criminal din Spania, preluând inițiativa comportamentului criminal. Asocierea nu mi se pare deloc hazardată căci **atrocitățile comise de ei în Spania sunt copiate „la indigo” în Basarabia lui iunie 1940 și continuate în alte proporții și cu alte mijloace sau chiar cu aceleași până prin anii '60 în România.**

- atențiune: marea majoritate a francezilor coabita în condiții normale cu nemții; restul, povești patriotice de justificare a poziției Franței în tabăra învingătorilor după război.

Stelian Tănase se declară mândru de compatrioții participanți la Mișcarea de Rezistență, sau de conaționalii lui? Eu, ca român și creștin, nu mi-aș declara astfel de sentimente!

La discuția televizată pe subiect, moderatorul se întreabă de ce evreii, atât de viteji în Franța, nu s-au manifestat ca rezistenți în România.

Petre Roman, participant și el în calitate de fiu al lui Walter Roman, comandantul unui regiment de artilerie bolșevic în Spania, plin de condescendență și inteligență, apreciază că nu a existat o mișcare de rezistență (evreiască, vezi bine) în România anilor '40 pentru că noi nu sufeream „ocupație germană” ca Franța, Iugoslavia sau Grecia.

În legătură cu Petre Roman a existat întotdeauna o incertitudine apropos de calitățile sale intelectuale: era foarte deștept din cauză că vorbea patru limbi, sau vorbea patru limbi din cauză că era foarte deștept? Acesta declară, printre altele, afișând un zâmbet „plin de superioritate”, că, dacă vrem să

facută! Voi dezvolta cu altă ocazie subiectul participării legionare la conflict, dar merită totuși, „în avans”, o frază: Petre Roman nu reușește decât să accentueze dependența) minorității evreiești din România (și de oriunde) de comunism, participarea „plină de râvnă” la marile sau micile masacre bolșevice.

Să revenim însă la subiect și anume genocidul din Basarabia: în primul rând ideea unei mișcări armate de rezistență în România lui Antonescu este de râsul curcilor: ar fi fost spulberată într-o săptămână numai de aversiunea românilor împotriva comunismului. Evreii, de fapt, s-au manifestat ca atare prin comportamentul lor în timpul cedării Basarabiei. Iată constatarea mea și poate fi acceptată de oricine ia cunoștință de desfășurarea evenimentelor în ansamblu: **O parte dintre voluntarii evrei în războiul civil din Spania, după cum se știe, proveneau din Basarabia.** O parte a rămas în Occident, alții s-au întors „acasă”. În 1940 încă mai aveau vie în memorie baia de sânge la care participaseră în Spania, erau cât de cât familiarizați cu utilizarea armamentului, aveau protecția nemijlocită a tancurilor rusești, și ocazia de a

continuate în alte proporții și cu alte mijloace sau chiar cu aceleași până prin anii '60 în România.

Închei cu sublinierea faptului că **cei care au fost primii deschizători ai unui conflict sângeros cu românii**, manifestându-și prin zeci de mii de crime sentimentele de ură, **sunt răspunzători de comportamentul oficialităților române și de ura stărnită la nivel național** din timpul războiului antisovietic. Declarăm că suntem conștienți de premeditarea acestor fapte. Declarăm direct că **vinovații de dezastrul României sunt comuniștii, încercând să ascundă faptul că evreimea comunistă a fost autoarea dezastrului**, și că din sintagma „evreimea comunistă” în ultimii 20 de ani s-a încercat ștergerea din percepția publică a cuvântului „evreimea”; eșecul diversiunii este din ce în ce mai evident.

Atențiune: aici nu am exprimat niște opțiuni! Nu este vorba că așa cred eu sau așa credem noi: **lucrurile sunt dovedite prin prezentarea incontestabilă a faptelor, și singurele concluzii logice sunt cele prezentate! "Aștept provincia!"**

TURCIA, "PE VAL" (continuare din pag. precedentă)

iudaismul, care controlează de fapt până în cele mai mici amănunte UE, nu are nevoie de o țară puternică pe care nu o poate controla în veci.

În fața Turciei toată clica evreiască, stăpână în Statele Unite, este neputincioasă. Forța militară, poziția strategică, economia puternică, fac din Turcia un partener NATO de prim rang căruia evreimea nu îi poate „suffla în ciorbă”. Poate este singura țară - cu excepția „marilor puteri”, să zicem - care duce o politică externă plină de demnitate și fermitate. Chiar și unele dintre „marile puteri” sunt în mână și la chereul iudaismului mondial.

Premierul Turciei, Recep Tayyip Erdogan, își permite să declare de la înălțimea ONU că "sionismul reprezintă o crimă împotriva umanității".

În legătură cu sionismul, atitudinea Mișcării Legionare a fost următoarea: teoretic, acesta reprezenta un curent politic de „extremă dreaptă”, având ca scop refacerea unui cămin național, o țară a evreilor, în care să-și poată menține și dezvolta specificul național și religios.

Corneliu Zelea-Codreanu "s-a lăsat sedus" de această idee pe care o socotea rezolvarea așa-zise „probleme evreiești”, deci gândea în deplină concordanță cu acest curent. Cu scuzele de rigoare, lozinca acelor timpuri era: **"Jidanii în Palestina!"** Ideea s-a dovedit ca soluție pentru România, total iluzorie, **cacealma: "Evreii și în Palestina!" Adică peste tot!** Nu s-a schimbat nimic, în schimb s-a creat o problemă majoră, criza palestiniană, de fapt condamnarea la moarte a poporului palestinian.

Raționamentul Căpitanului se baza pe felul lui cinstit și echilibrat de a gândi: **"Așa cum eu lupt pentru a avea o țară <<a noastră>>, tot așa și <<ei>> au dreptul la o țară a lor!" Gândea la o dreptate pentru "ei" și la "o scăpare" pentru noi.**

În legătură cu Turcia, o ultimă remarcă: deja premierul Erdogan a declarat public, pentru "Grupul celor cinci state de la Shanghai": Rusia, China, Kazahstan, Uzbekistan, Kirghistan și Tadjikistan, **posibilitatea de a renunța la UE.**

Nu știm dacă este doar o amenințare sau chiar o intenție. **Problemă:** o membră NATO în asociație, chiar și economică, cu Rusia și China?





Carte legionară



CAZUL HORIA SIMA ȘI MIȘCAREA LEGIONARĂ (VII)

CONST. PAPANACE

(continuare din numărul trecut)

PENTRU REZOLVAREA CRIZEI DE CONDUCERE

Desigur ar fi fost greu să se ajungă - după cele întâmplare - la paritatea pe care a avut-o Mișcarea după abdicarea lui Carol. În orice caz însă ar fi încetat căinoasa prigoană împotriva legionarilor, iar climatul de război ar fi întărit și pe această latură solidaritatea românească, influențând în cumpăna războiului și evitând poate nedemnul act de la 23 august 1944. Dar asemenea preocupări - așa cum rezultă din cele reproduse mai înainte - n-au intrat în socotelile acestui iresponsabil, **HORIA SIMA**. Chinuit de "complexul lui Erostrat" (tipul obscur din antichitate care, pentru a deveni celebru, a dat loc templului Diane din Efes), a ruinat Mișcarea creată de Căpitan și a contribuit astfel, fie și în mod inconștient, la **sabotarea eforturilor de război într-un moment decisiv pentru Neamul Românesc**.

În fața acestei grele situații ce se profila pe frontul de Răsărit, nu numai pentru Neamul Românesc, dar și pentru întreaga așezare creștină a Europei, **euforia acestui zezec că a intrat în lagăr cu tâmbălăul anumitei prese internaționale** (n. n.: în urma fugii sale în Italia), dar și cu scoaterea din luptă a cadrelor legionare atât din țară cât și din străinătate, în niște momente cruciale pentru însăși existența națională, amintește de zicala populară: "Casa arde și baba se piaptână!"

Cum era de prevăzut, **torpilarea oricărei perspective de înțelegere a Mișcării Legionare cu conducătorul Statului**, gen. Antonescu, prin copilăreasca aventură cu fuga în Italia a lui SIMA, **montată de agenții provocatori ai anumitor servicii** adverse Axei, a determinat internarea legionarilor din Germania în lagărele de concentrare de la Buchenwald și Dachau. (N. n.: Și legionarii din țară care rămăseseră nearestați, au fost închiși!)

comandanții Bunei Vestiri ILIE GÂRNEAȚĂ, RADU MIRONOVICI și CORNELIU GEORGESCU, preiau grija conducerii spirituale a Mișcării Legionare, în scopul menținerii ei pe linia fixată de Căpitan, linie care formează esența Mișcării.

În grup. constituit, ei formează **instanța supremă a Mișcării Legionare pentru toate problemele care interesează liniile ei mari**, și colaborează în mod strâns cu Forul Legionar.

2. Desemnează în funcțiunea de Șef al Mișcării Legionare pe comandantul legionar **VASILE IASINSCHI**, iar ca locțiitor al acestuia pe comandantul legionar **CONST. PAPANACE**.

3. Comandantul Bunei Vestiri **Corneliu Georgescu** este însărcinat cu conducerea Secretariatului General al Mișcării.

4. Comandantul Bunei Vestiri **Radu Mironovici** este designat pentru conducerea Corpului de Elită **Moța - Marin**, păstrătorul esenței morale legionare.

5. Comandantul Bunei Vestiri **Ilie Gârneață** se însărcinează cu conducerea **Marii Familii a Jertfei Legionare**.

6. Conducerea Mișcării va asigura în modul cel mai deplin păstrarea liniei de sincer atașament al Mișcării față de puterile Axei, trasată de Căpitan cu sângele său. și cu al atâtor dintre camarazii noștri cei mai lumi, și consimțită de întreg tineretul de 20 de ani de jertfă ai Mișcării. Organic înfrățită cu ideologia național-socialistă anticomunistă, înfrățire de la care nimeni nu o poate abate, și dornica sa contribuție cu tot ce îi stă în putință la biruința tinerei Europe, pentru care luptă azi eroic, sub comanda supremă a Fuhrerului. ostașii țării noastre cot la cot cu armatele germane, Mișcarea va căuta să dea, sub orice formă, întregul său elan de jertfă în scopul realizării idealului comun.

7. Tot în scopul de mai sus, conducerea Mișcării

O scurtă reamintire a împrejurărilor care au dus la situația în care ne găsim, este suficientă a arăta ca această hotărâre nu mai putea fi amânată.

Victoriile fulgerătoare ale armatei germane din vara anului 1940, care au dus la prăbușirea Franței iudeo-masonice, au creat climatul extern pentru afirmarea pe primul plan politic al tuturor mișcărilor naționaliste din Europa, până atunci atât de sălbatic prigonite. Ca urmare a acestor victorii, întregul sistem de alianță în care era încadrat Statul Român fiind profund răvășit, el s-a găsit complet părăsit și izolat în mijlocul furtunii, asaltat de revendicările teritoriale ale vecinilor săi și cu deosebire ale Rusiei Sovietice care puneau în discuție însăși existența noastră națională.

În fața acestei situații grave, întreg poporul român a văzut justetea politicii externe preconizate de Căpitan și chiar lumea conducătoare veche în frunte cu Carol al II-lea, atât de remorcată la interesele iudeo-masoneriei, a fost nevoită din motive tactice și cu intenția de a câștiga timp, să simuleze măcar o politică de apropiere față de puterile Axei.

Mișcarea Legionară care angajase cu ani în urmă o crâncenă luptă pentru promovarea idealurilor lumii noi, în care au căzut cei mai aleși dintre conducătorii săi în frunte cu Căpitanul, era singura forță politică indicată să încadreze organic România în noua conjunctură externă.

Amputările teritoriale însă pe care a trebuit să le ispășească Statul Român, ca o consecință a politicii duse până atunci, au precipitat deznodământul crizei interne și au dus la abdicarea regelui Carol al II-lea, principalul vinovat pentru această politică.

La instaurarea regimului național-legionar, conducerea Statului a preluat-o gen. **Ion Antonescu**, iar conducerea Mișcării s-a conferit la 14 sept. 1940 prin Decret Regal cdt. legionar **H. SIMA** care în ultimul timp participase mai activ la

de la Buchenwald și Dachau. (N. n.: Și legionarii din țară care rămăseseră nearestați, au fost închiși!)

Prin această ultimă năzbâtie, **HORIA SIMA** a dovedit încă o dată, în ipoteza că n-a fost o unealtă a vreunui serviciu străin, incapacitate de orientare și lipsă de simț de răspundere față de interesele Mișcării Legionare a cărei lozincă era "Totul pentru Țară".

Cei care, prin trecutul lor de luptă și gradele conferite de Căpitan, aveau chemarea să vegheze la destinul Mișcării Legionare, nu o puteau lăsa la capriciile și spiritul de aventură ale unui om care, miop în viziunea politică și lipsit de scrupule morale, tindea să o abată de la înaltul său destin fixat de Căpitan.

Preocupați de acest gând, prima măsură a fost să soluționăm criza de conducere a Mișcării Legionare determinată de fuga în condiții incorecte a lui H. SIMA.

Pentru ca această soluție să nu apară față de străini ca o ruptură în cadrele Mișcării, s-a ținut seama și de recomandările lui **HORIA SIMA** făcute în scrisoarea lăsată pentru autoritățile germane, în care oferea ca eventuală soluție: V. Iasinski, C. Papanace, Corneliu Georgescu.

După consfăturile avute, am ajuns la formula nouă ca conducerea supremă a Mișcării Legionare să fie încredințată, în grup constituit, comandanților Bunei Vestiri și fondatori ai Mișcării: **ILIE GÂRNEAȚĂ, CORNELIU GEORGESCU și RADU MIRONOVICI**, care să ocupe, individual, și funcțiuni în cadrul Mișcării.

În acest sens s-a luat, în IANUARIE 1943, următoarea HOTĂRÂRE:

"MEMBRII FORULUI SUPREM LEGIONAR, întruniți azi, data de 1 ian. 1943, în numărul admis de împrejurări, luând cunoștință de plecarea și renunțarea la comandă a Șefului Mișcării Legionare, comandantul legionar **HORIA SIMA**, în unanimitate au hotărât:

1. Cei trei fondatori ai Mișcării Legionare aflați în viață (din cinci câți au fost în total), și anume:

idealului comun.

7. Tot în scopul de mai sus, conducerea Mișcării va face tot posibilul ca să se ajungă la o normalizare a raporturilor Mișcării cu conducătorul Statului Român, mareșalul **Antonescu**, conștientă fiind că pacea și liniștea internă a României sporesc posibilitatea efortului ei în războiul împotriva comunismului.

8. Măsurile de mai sus se vor completa și definitivă de către Forul Legionar în plenul său, îndată ce împrejurările vor permite.

Lagărul Buchenwald, 1 ian. 1943; (ss) **Ilie Gârneață**, (ss) **Vasile Iasinski**, (ss) **Corneliu Georgescu**, (ss) **Constantin Papanace**."

La această hotărâre au aderat toți camarazii care îndeplineau diferite funcțiuni pe lângă conducerea Mișcării Centrale: cdt. ajutor N. Horodniceanu (Patrimoniul Legionar), cdt. aj. **Viorel Trifa** (conducătorul studențimii române), **Virgil Mihăilescu** (Ajutorul Legionar), **Ilie Smultea** (conducătorul Frăților de Cruce), **Dumitru Grozea** (conducătorul Muncitorimii Legionare).

Hotărârea în traducere germană a fost înaintată prin conducătorul lagărului Buchenwald, col. I **Pister**, iar un exemplar în original, în limba română, pentru camarazii închiși tot la Buchenwald, cu care însă nu aveam nici un fel de contact.

Prin această Hotărâre care făcea din Comandanții Bunei Vestiri și fondatori ai Mișcării Legionare, în grup constituit, instanța supremă a Mișcării Legionare, se asigura continuitatea ei și se garanta că ea nu va devia de pe linia fixată de Căpitan.

După eșuarea tuturor încercărilor de îndreptare făcute mai ales în acești trei ani și mai bine de exil, pornite dintr-un adânc sentiment de răspundere și o mare grijă pentru asigurarea unității Mișcării, această hotărâre fermă de clarificare devine inevitabilă atât pentru a repara ce mai este posibil din gravele erori politice și morale (n. n.: făcute de noul șef, **H. SIMA**), cât și pentru a readuce Mișcarea pe linia Căpitanului de la care fusese abătută în ultimii ani.

14 sept. 1940 prin Decret Regal cdt. legionar **H. SIMA** care în ultimul timp participase mai activ la agitațiile împotriva vechiului regim. (N. n.: Era doar o impresie falsă, cum s-a dovedit la o analiză mai atentă, însuși **SIMA** recunoscând în cartea sa de memorii, "Sfârșitul unei domnii sângeroase", compromisurile făcute cu **Carol al II-lea** și nereușita așa-zisei "revoluții" – nota bene: cu petarde! – de la 3 sept. 1940, el personal stând la propriu cu un picior pe graniță, gata să fugă).

Deși soluția în ceea ce privește conducerea Mișcării s-a dat, din cauza evenimentelor, în pripă și fără consultarea cadrelor conducătoare legionare, și cu toate că această soluție nu ținea seama de indicațiile Căpitanului care desemnase grupul "Văcăreștenilor" ca element de conducere până la verificarea și selecționarea unui nou șef, totuși a fost acceptată în fapt.

Spiritul de abnegație cultivat de Căpitan, situația grea moștenită de regimul legionar, precum și evenimentele care erau în, curs de desfășurare pe plan extern, au făcut ca eforturile și preocupările tuturor legionarilor cu sentimentul răspunderii să fie îndreptate spre consolidarea regimului și definitivă rezolvare a crizei de șefie prin consacrarea lui **HORIA SIMA** ca șef al Mișcării Legionare pentru ca Mișcarea să-și redobândească structura ei normală. (N. n.: Cât de greșit a fost raționamentul s-a văzut în doar câteva luni: tocmai că Mișcarea nu și-a "redobândit structura ei normală", ci s-a alterat și ce mai rămăsese, dovadă fiind Hotărârea Forului Legionar de la 1 ian. 1943!). Pentru acest motiv nu s-a mai făcut caz de unele răspunderi serioase pe care le implica activitatea lui din timpul Comandamentului din 1938 și cu deosebire din preajma asasinării Căpitanului. (N. n.: Adică i s-au trecut cu vederea lui **SIMA** insubordonarea lui față de Căpitan și actele teroriste care au dus la asasinarea Căpitanului și a elitei! Groaznic!)

(continuare în numărul viitor)

Selecțiuni de Vasile Păduraru



Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (V)

(continuare din numărul trecut)

ARD MALURILE NISTRULUI (III)

CONST. VIRGIL GHEORGHIU

- DONATORII DE SÂNGE -

Când am coborât din automobil, la IAȘI, am citit unul dintre cele mai emoționante afișe. Un afiș mai impresionant decât rugăciunile și poeziile. Cetățenii, indiferent de vârstă și de sex, erau invitați, călduros, să doneze o parte din sângele lor pentru ostașii răniți de pe front.

Toate ofrandele sunt impresionante. Ofranda de sânge întrece pe toate celelalte. A dăruii o parte din sângele tău, care să fie trecut în trupul altui om pentru a-i salva viața, este un act care cuprinde mai multă solemnitate decât împărțășania.

Nu țin minte exact nici o frază din acest apel adresat cetățenilor. Știu însă că era semnat de decanul Facultății de Medicină din Iași și de câțiva profesori medici.

Donatorii erau invitați să se prezinte în număr cât mai mare. Patria le cerea acest dar de sânge cu care se va salva viața ostașilor grav răniți care luptă pe fronturile îndepărtate. La spitalul Sf. Spiridon, unde se înscriau acei care voiau să dea o parte din sângele lor pentru răniți, am întâlnit, așteptând în fața unei uși pe care scria "Centrul de transfuzie a sângelui", câteva zeci de oameni. Am încercat să văd cine formează majoritatea, dar n-a fost cu puțință. Erau, deopotrivă de mulți, și bărbații, și femeile. N-am putut observa nici măcar dacă sunt mai mulți tineri decât bătrâni. Erau amestecați.

Alături de bărbații cu tâmpurile încărunțite se aflau fete în uniforme de școală; lângă domni îmbrăcați impecabil și cu croiala hainelor perfectă, se așezau muncitori desculți și femei sărace de la periferie. Aceștia erau donatorii de sânge. În grupul lor, observ, în afară de uniforme școlare și alte uniforme, doi preoți, câteva uniforme

gloante, de schijă sau de proiectile face să li se piardă o mare cantitate de sânge. Această substanță care întreține viața în trupurile noastre se scurge din trupurile lor, luând cu ea și puterea de viață a rănitului. Toate doctoriile și toată știința medicală nu-i pot fi bolnavului de nici un folos. În aceste cazuri bolnavul poate fi salvat de la moarte numai dacă i se redă sângele pierdut. Dar sângele lui a curs pe brazdele câmpului de luptă și a fost absorbit de țărâna însetoșată. I se poate da însă, în locul acestui sânge, sângele altui om.

Numărul răniților fiind mare, este nevoie, pentru a li se oferi tuturor salvarea, de o mare cantitate de sânge.

Transfuzia trebuie făcută însă urgent. De aceea chiar la primele posturi de ajutor de pe linia întâia a frontului trebuie să se găsească în permanență cantități suficiente de sânge care să fie transmise răniților. Acest sânge se colectează de la donatorii benevoli.

Acest sânge este amestecat cu nitrat de sodiu pentru a nu se coagula, apoi este vărsat într-un vas de sticlă și închis ermetic. Vasele acestea cu sânge sunt așezate în frigorifere și expediate pe front. În fiecare zi pornesc de la Iași și din orașele din Moldova mari cantități de sânge conservat și așezat în frigorifere și termosuri speciale, către linia întâia a frontului.

Sângele acesta, conservat cu nitrat de sodiu, durează patrușprezece zile. Acolo, la postul de prim ajutor, sub ploaia de gloante, uneori, medicul militar transmite răniților acest sânge, cu ajutorul căruia sunt salvați de la moarte.

După ce am aflat toate aceste amănunte, am

dăruiesc acuma, va salva viața unui ostaș sau a unui ofițer pe care eu n-am să-l cunosc niciodată. Poate că și pentru fratele meu își va dăruii cineva sângele, salvându-i viața, fără să-l cunoască.

O domnișoară de la un liceu de fete din Iași, îmi răspunde când o întreb ce a îndemnat-o să vină atât de curajoasă și să-și dăruiască sângele:

- Logodnicul meu se află din prima zi a războiului pe front. Am impresia că dacă va fi rănit, atunci sângele cu care i se va salva viața prin transfuzie, va fi sângele meu. Sunt sigură că sângele meu îi va fi transmis lui...

Un bătrân, care a făcut războiul trecut și a fost rănit de două ori, îmi răspunde:

- În războiul trecut m-am luptat vitejește pentru țară și mi-am vărsat de două ori sângele pe câmpul de luptă. Acum sunt bătrân și nu mă pot duce pe front. Dar nu mă lasă inima să stau acasă, când știu că armatele noastre se luptă la hotare. Dăruindu-mi aici o parte din sânge, am impresia că îl dăruiesc tot pe câmpul de luptă. Căci sângele acesta pe care-l dau acum îl dau tot pentru țară.

Pe lista donatorilor de sânge se află apoi toți medicii spitalului, în frunte cu decanul Facultății, prof. dr. A. Tupa.

Un fapt care emoționează este acela al ostașilor răniți. Soldații și ofițerii care se află la spitalul Sf. Spiridon, și a căror stare e mai bună, s-au înscris cu toții, până la unul, pentru a-și dăruii sângele. Acești ostași care și-au vărsat sângele pe front, când au fost răniți, acum rănile lor s-au închis și urmează să părăsească spitalul, își dau a doua oară sângele pentru țară. Dau fiecare dintre ei, din nou, câte o câniță mare de sânge pentru camarazii lor răniți.

sânge. În grupul lor, observ, în afară de uniforme școlare și alte uniforme, doi preoți, câteva uniforme de funcționari și muncitori de la C.F.R și de la poștă.

Și cât de tăcuți și de gravi așteptau, înșirați pe două rânduri, acești oameni! Nici unul nu era grăbit. Nici unul nu era nerăbdător. Ședeau calmi, cu privirile bune și liniștite, așa cum stau oamenii când așteaptă să le vină rândul la ușa altarului pentru împărțășanie sau pentru a lua anafura.

Încetul cu încetul capăt toate lămuririle tehnice asupra operației dăruirii sângelui și a transfuziei. Undeva, pe front, unde se dau lupte crâncene, unii soldați și ofițeri sunt grav răniți. Rana provocată de

sunt salvați de la moarte

După ce am aflat toate aceste amănunte, am căutat să vorbesc personal cu câțiva dintre donatori.

Nici unul dintre ei, dintre acești oameni care își dăruiesc o parte din sânge, nu știu cui va fi ea transmisă. Acela căruia îi va fi dăruit acest sânge nu va cunoaște niciodată pe donator. Și totuși cât de mulțumiți se simt acei care își dăruiesc sângele!

Între ei găsesc pe primul procuror al Tribunalului Iași, care îmi răspunde:

- *Am și eu un frate pe front. Poate că a fost sau va fi și el rănit și va avea nevoie să i se facă o transfuzie de sânge. Sângele meu, acela pe care îl*

pentru țară. Dau fiecare dintre ei, din nou, câte o căniță mare de sânge pentru camarazii lor răniți.

Cea mai mare parte dintre dâșii, dintre acești ostași care și-au dăruit de două ori sângele, vor pleca iarăși pe front. Și dacă soarta va vrea, ei își vor mai dăruia odată, pe câmpul de luptă, pentru a treia oară, sângele.

Deși ofranda lor este mai emoționantă decât cele mai impresionate fapte de eroism, ei sunt extrem de modești. Un sergent brunet îmi răspunde foarte simplu la întrebare:

- *Noi nu ne facem decât datoria, dându-ne sângele pentru țară.*

- ORAȘUL BĂLȚI ȘI EVREII -

Am pornit azi dimineată (e 16 iulie, mi se pare) cu gen. Topor, spre Basarabia. Pe șosea mergem greu din cauza mașinilor militare care aglomerează drumul. Întâlnim ambulanțe ale Crucii Roșii, camioane care cară muniții și alimente, mașini mici, germane și românești.

Războiul se simte din ce în ce mai mult. Cu cât ne apropiem de Prut, cu atât vedem mai multe case distruse de bombe. Toate sunt case țărănești, construite din lemn sau din pământ. De ce au tras bolșevicii în aceste case?

Ajungem la UNGHENI, la amiază.

Gara este distrusă. Pe toți pereții scrie cu litere mari: *"Trăiască România! Trăiască gen. Ion Antonescu... Jos jidanii! Jos comuniștii!"*

Oprim automobilul în apropiere de gara pustie. Pe peron se mai văd unele inscripții rusești și multă murdărie. Foarte multă murdărie.

În timp ce priveam absent în zare, stând în grădinița de lângă gară și așteptând pe gen. Topor care se duse să inspecteze inspectorul de jandarmi, aud venind de undeva din livezile Prutului, un marș românesc ostășesc. Niciodată nu am auzit un marș care să mă impresioneze mai mult. Îl simțeam venind parcă din însăși inima pământului basarabean, acest marș ostășesc. Și am fost cuprins de un sentiment atât de puternic încât îmi venea să mă descopăr ca la rugăciune.

Dar popasul la Ungheni se termină. Pornim cu automobilul spre Bălți.

Drumul, printre ogoarele bogate, printre lanurile de grâu și de porumb, face să-mi sângereze inima la gândul că acest pământ încărcat de atâta frumusețe și bogăție, ne fusese cotopt de cei mai sălbatici oameni ai secolului nostru.

După câteva ore ajungem în târgușorul FĂLEȘTI.

Pe aici, prin apropiere, s-au dat lupte grele. Populația mai este și acum, după ce frontul s-a depărtat, speriată. Timp de câteva zile, cât au durat luptele în această parte, aviatorii bolșevici zburau deasupra câmpurilor și trăgeau cu mitraliera în țărani care își lucrau ogoarele. "Eroismul" aviatorilor bolșevici care au omorât populația pașnică și fără apărare, pe ogoarele basarabene, va trebui să fie înregistrat de istorie fiindcă este unic prin cruzimea lui.

În Fălești am întâlnit o fostă servitoare care nu știa nici a scrie și nici a citi, pe care conducătorii sovietici ai satului au numit-o în postul de telefonistă. Bineînțeles că femeia, care toată viața ei nu făcuse altceva decât să spele cratițele, să taie ceapa, să facă bucate și să spele pe jos, nici nu a avut curajul să se apropie de aparatul telefonic. În van au fost plânsetele și rugămintele ei de a fi lăsată punând-o telefonistă. Insistențele ei au fost considerate drept sabotaj și crimă contra Sovietelor, iar femeia a fost

condamnată la aproape un an închisoare, fiindcă ... nu a voit să muncească.

Cam același lucru s-a întâmplat și cu un muncitor sărman, pe care Sovietele îl puseseră funcționar la primărie fără ca omul să știe nici o boabă de carte. Cum putea el să țină registrele, să scrie acte și hârtii, când niciodată nu ținuse condeiul în mână? "Lipsa de activitate" a neștiutorului de carte pus secretar la primărie, a fost iarăși socotită sabotaj, iar omul a fost condamnat la doi ani închisoare.

După un drum lung prin ogoare și câmpuri de basm, intrăm pe șoseaua BĂLȚILOR.

Primele case ale orașului sunt distruse. Trecem pe lângă ele și le privim ușile sparte, pereții dărâmați, acoperișurile arse. După cinci minute însă ochiul nostru nu mai întâlnește nici măcar case dărâmate și pe jumătate arse, ci numai mormane negre de cenușă și de moloz. Căci **BĂLȚI a fost ars în întregime.**

Niciodată nu am simțit o mai puternică zguduire în fața unui tablou, decât în această seară în care soarele vărsa o lumină roșie peste ruinele jalnice ale orașului Bălți. Din tot ce poate avea un oraș, nu a mai rămas nimic. Fabricile, morile, bisericile, casele toate, sunt arse.

Pornesc pe strada care a fost odată strada principală, iar acum este mai mult o cărare ce serpuiește printre grămezile de cenușă și de



cărbuni fumegânzi. Miroase a fum și a cadavre arse.

Sub dărâmturile orașului, în închisorile în care se refugiaseră, în casele particulare sau în curți și în pivnițe, și -au găsit moartea la Bălți atâția oameni. **Cadavrele lor, ale acestor creștini arși pe rugurile criminale ale evreilor bolșevici**, nu au fost încă scoase și numărate. Dar simțim din plin mirosul de carne arsă. Poate niciodată nu se va putea stabili câți oameni au murit aici, căci din trupurile lor nu a rămas și nu va mai rămâne decât cenușa amestecată cu cenușa orașului.

Soarele apusese. Ultimele raze de un roșu tare, de purpura se revărsau peste orașul ars, dând tabloului acesta dramatic o lumină macabră.

Atunci s-a petrecut un fapt pe care nu am să-l uit niciodată. Pe șosea, din direcția Soroca - Dumbrăveni, și-a făcut apariția **un convoi de câteva MII DE EVREI** care erau **aduși din zona de luptă**.

Prezența lor în preajma frontului era catastrofală. **Toți evreii, de la copii și până la cei de optzeci de ani, făceau spionaj în favoarea bolșevicilor.**

EVREI cu perciuni galițieni, **femei EVREICE**, din **toate categoriile sociale, de toate vârstele, copii** pistruiți și cu urechile blegi, duceau zi și noapte inamicului informații despre pozițiile trupelor noastre. A fost nevoie să se ia măsuri radicale și să fie ridicați și transportați din apropierea frontului toți evreii, indiferent de sex, de vârstă sau de categorie socială. Prezența lor în apropierea frontului era mai periculoasă decât dinamita.

Iată-i acum pe acești **vrăjmași de moarte ai țării și ai neamului nostru**, aduși în convoi din nordul Basarabiei. **Coloana lor e nesfârșită.**

Cum merg între santinele, sub lumina roșie a soarelui care se revărsa peste ei și peste orașul ars, par niște făpturi subterane.

În acest convoi alcătuit din **câteva mii de indivizi**, se aflau și o parte din evreii care au devastat, incendiat și distrus orașul Bălți și alte orașe din nordul Basarabiei.

Mă apropii de convoiul în jurul căruia se împrăștie un miros greu.

Din când în când **jidovii aruncă asupra orașului**

mormanele de ruine. Deasupra lor și deasupra orașului ars, se înălțau coloanele de fum.

Oare cine va putea să redea vreodată într-un tablou, înfățișarea miilor de evrei care defilau în fața ruinelor orașului Bălți, pe care cu câteva zile mai înainte îl distruseseră?



Cine va putea reda aspectul acestei înspăimântătoare coloane de ucigași care înainta încet prin fumul orașului ars și prin mirosul cadavrelor creștinilor aruncați de ei în flăcări?

Dinspre mahalale veneau din când în când câte un bărbat sau câte o femeie cu copilul în mână, căutându-și casa arsă.

Populația creștină din Bălți s-a refugiat îngrozită de teroarea iudeo-bolșevică, pe dealuri, unde a stat însetoșată, ostenită și înspăimântată, zile și nopți de-a rândul. În urma lor bandele de criminali și distrugători le-au devastat toată agoniseala și le-au ars casele.

Acum acești nefericiți pribegi se întorc de pe ogoarele din jurul orașului Bălți, cu spaimă, pentru a vedea dacă nu a mai rămas ceva din vatra lor.

Și venind, dau cu ochii de coloana evreilor. Întâlnesc pe acei care le-au distrus casele, i-au batjocorit și le-au ars totul.

Și nenorociții pribegi, cu ochii înlăcrimați, privesc la armata criminală care defilează sinistru, în fața vetrelor arse ale orașului.

Am mai stat în mijlocul străzii cam o jumătate de oră, pe urmă m-a doborât oboseala. Știam că nu voi găsi nicăieri un loc unde să mă odihnesc, așa că eram hotărât să dorm undeva, între aceste ruine. În fața mea era însă biserica Soborului cu acoperișul

nădejde că li se va da ceva de mâncare. Toată noaptea cutreieră tufișurile cimitirului, se cațără la ferestre, la ușă, se urcă pe acoperiș și zgârie cu ghearele...

Sunt câteva sute. Unele dintre ele au blana arsă pe jumătate. Altele au tot corpul părțit și răni mari pe spinare.

Soldații își împart în fiecare seară hrana cu ele, dar nu e suficient cât li se dă.

În vreme ce vorbeam cu locot. Bucura, pisicile flămânde s-au strâns la picioarele noastre și ochii lor, foarte aproape unul de altul, păreau o cuvertură cu broderie luminoasă.

Aflu că nu numai pisicile, dar și câinii din oraș vin în fiecare noapte pe străzile pustii, cutreierând ruinele fumegânde, lihnii de foame și lătrând sinistru spre lună.

- Cum se face că a scăpat biserica Soborului numai cu acoperișul distrus, când toate casele dimprejur sunt arse? Întreb eu curios.

- Aviația germană și aviația română evită totdeauna bisericile, asupra cărora nu lansează bombe, deși știu că bolșevicii au așezat mitraliere și tunuri în clopotnițe și în pridvoarele lăcașurilor de închinăciune.

Evreii și comuniștii nu au incendiat biserica Soborului din Bălți fiindcă aveau aici instalat un cuib de mitraliere care a funcționat până în ultimul moment. În timpul retragerii bolșevicii nu au mai avut timp să dea foc bisericii. Au așezat doar în grabă câteva mine care nu și-au făcut efectul.

Aflu apoi că aviația bolșevică a căutat, după retragerea trupelor sovietice din Bălți, să distrugă monumentala biserică a Soborului și au aruncat mereu asupra ei bombe. Cu câteva zile mai înainte o bombă a căzut lângă crucea înaltă care se afla în curtea bisericii și a înclinat-o mult. Timp de douăzeci și patru de ore crucea din curtea bisericii a stat înclinată spre pământ, gata să se prăvale.

A două zi, la aceeași oră, avioanele bolșevice au căutat din nou să distrugă biserica, aruncând asupra ei bombe. De data aceasta, una din bombe, una singură, a căzut în curtea bisericii, dar nu a făcut explozie. Ea a căzut lângă cruce, făcând o groapă adâncă și îndreptând crucea care astăzi este

Ma apropii de convoiul în jurul caruia se împrăstie un miros greu.

Din când în când **jidovii aruncă asupra orașului ars, priviri furișe și încărcate de bucurie diabolică.** Mormanele acestea de cenușă sunt opera lor. Ei au distrus orașul Bălți!

Acum defilează împreună cu femeile, bătrânii și copiii lor, ca și cea mai criminală armată de distrugători, în fața ruinelor fumegânde ale orașului sub care zac cadavrele celor uciși de ei.

Convoiul evreilor înaintează încet. Ei nu par atât de tare obosiți, cât par dispuși să guste cu privirile, cât mai îndelung, spectacolul orașului ars.

Toți simt în nări mirosul greu de carne arsă, mirosul de cadavre omenești pe care le mai mistuie încă jeraticul. Ei au săvârșit aceste asasinat!

Ei au închis pe creștini în pivnițe, în nenumărate închisori secrete din oraș, apoi au pus dinamită și au dat foc. Câți dintre dâșii nu au auzit înălțându-se, de după perdeaua flăcărilor, amestecate cu detunăturile exploziilor, țipetele victimelor care implorau ajutor! Dar ei au luat toate măsurile ca din cei închiși și condamnați de ei la moarte prin arderea de vii, să nu scape nimeni. După ce aruncau în aer și incendiau o casă, echipele lor de distrugere incendiau o altă clădire, în care erau închiși alți oameni. **Pas cu pas acești ostași ai întunericului, aceste bande ale nopții, au aprins și au aruncat în aer toate casele orașului.** Sub dărâmături, pe jeratic, în dosul draperiilor de fum și de flăcări, **ei au făcut să moară în chinuri grozave atâția oameni.**

După săvârșirea nemaipomenitei opere de distrugere și crimă, **au încercat să fugă.**

Mulți au trecut Nistrul. Dar o parte au mai rămas aici, pentru a continua opera de distrugere. Sunt așa-zisele echipe de sacrificiu care au misiunea de a trage asupra soldaților români și germani din case, din lanurile de porumb, din pivnițe și din subsolurile în care se ascunseseră înarmați.

Iată-! Aceștia sunt. În vreme ce îi privesc, evreii înaintează mereu. Pare că șiragul care mânjește șoseaua, coloana aceasta a lor, nu se va mai sfârși. Niciodată nu mi-am închipuit că voi putea asista la o defilare așa de macabră.

Umbrele nopții începuseră a acoperi orașul. Coloana evreilor se scurgea printre

găsi nicaieri un loc unde să nu odihnesc, așa că eram hotărât să dorm undeva între aceste ruine. În fața mea era însă biserica Soborului cu acoperișul distrus. M-am gândit că aş putea găsi un culcuș în curtea bisericii. Și am intrat. Nu-mi puteam explica faptul că biserica nu a ars, cu toate că împrejurul ei toate casele sunt transformate în cenușă,

La poartă mă întâmpină o santinelă română. În curtea bisericii, ostașii, care au terminat masa, se pregătesc de culcare. Dar nu a trecut multă vreme și auzim în curtea bisericii câteva miorlăituri sinistre. Întreb ce este.

- *Nu-i nimic, îmi spune locotenentul. Sunt pisicile orașului, care vin din ce în ce mai insistente și mai numeroase.*

În curtea bisericii vedem câteva zeci de licări care scilipeau în noapte: erau ochii pisicilor flămânde. Le vedeam ieșind din tufișuri, de sub gard, din dosul porții, de sub cerdac, de pretutindeni, și ochii lor luminau ca jeraticul.

Dar ochii care ard în noapte se înmulțesc mereu, apar de pretutindeni și număratoarea e imposibilă. Și toate pisicile acestea au început acum a miorlăi prelung, jalnic, sfâșietor.

- *De ce s-au adunat aici?* Întreb eu cu vocea stinsă, fiindcă un fior rece îmi trecuse prin tot trupul la vederea acestor pisici și la auzul macabrelor lor miorlăit.

- *Acestea sunt pisicile orașului Bălți. Când a fost incendiat orașul, ele au fugit pe câmpurile dimprejur unde au stat fugare, ca și oamenii, zile și nopți de-a rândul, îmi răspunde locot. Bucura. Acum aceste pisici sunt flămânzite peste măsură și vin în oraș pentru a găsi ceva de mâncare.*

Se duce fiecare din ele acolo unde știau că le este casa. Dar în loc de casă nu găsesc decât o movilă de cenușă.

Pisicile încep atunci a rătăci pe ulițele pustii, miorlăind, leșinate de foame. Toată noaptea cutreieră printre grămezile de cărămidă arsă și de scrum, cu ochii scilipitori, căutând ceva de mâncare. Și nu găsesc nimic, nicăieri.

Corul de miorlăituri sfâșie sinistru nopțile toate, fără contenire.

Aflu apoi că imediat ce au simțit aceste pisici că în curtea bisericii s-a înjghebat o așezare omenească, au început să vină acolo și miorlăie cu

singură, a căzut lângă cruce, făcând o groapă adâncă și îndreptând crucea care astăzi este dreaptă ca mai înainte.

Acest fapt care constituie o adevărată minune, a impresionat nesfârșit pe credincioși. Ei vin în număr mare să privească această cruce pe care bolșevicii au încercat s-o doboare dar care a rămas, îndreptată tot de bombele lor, în picioare și neclintită, ca un semn al triumfului credinței.

În cursul nopții au fost găsiți într-o pivniță, sub ruine, opt evrei și un aparat de radio emisiune de cea mai modernă fabricație. Tot acolo s-au găsit hărți, documente secrete și file multe cu informații cu caracter militar, pe care **acești evrei, toți originari din Bălți și din împrejurimi, le transmiteau inamicului.** Postul de radio al spionilor evrei a fost descoperit chiar în timpul emisiunii.

Cei opt evrei au fost executați după câteva ore. Cât de blândă este pedeapsa cu moartea pentru ei și pentru crimele lor!

Înainte de a pleca din Bălți, cobor spre marginea orașului.

La podul Chișinăului întâlnesc câțiva săteni care numai că nu-mi sărută mâinile de bucurie că mă văd.

- *De atâta vreme vă așteptăm să veniți să ne scăpați! De când așteptăm armata română!*

După ce povestesc suferințele îndurate, unul dintre dâșii îmi arată biserica din mahalaua care se întinde la marginea Bălților, dincolo de podul Chișinăului.

În curtea acestei biserici, îmi spun sătenii, bolșevicii au profanat mormintele. Mormântul familiei Lungu, în care erau înmormântate două fete, după ce a fost jefuit de bravii ostași bolșevici, a fost aruncat în aer cu dinamită. Bolșevicii se hotărâseră, după cât se vede, să jefuiască nu numai pe cei vii, dar nici morților nu le-a lăsat liniștea cuvenită și au aruncat sicriile în aer cu dinamită după ce le-au prădat. Cetățenii povesteau cum au sărit bucățile de sicriu și de oase, împrăștiindu-se în toată curtea bisericii.

(continuare în numărul viitor)

Selecțiuni de
Emilian Georgescu

Pag. 11



Statutul juridic al Athosului în sec. XX

Începând cu ultima parte a sec. XIX, statutul de autonomie al Athosului este pus de mai multe ori în discuție datorită pretențiilor de suveranitate ale statului grec asupra acestui teritoriu care, deși se află în imediata apropiere a spațiului elen, aparține ortodoxiei ecumenice prin caracterul său multinațional, statutul fiind precizat în mai multe tratate internaționale din secolele trecute.

Astfel, Sfântul Munte este pus sub protecția statelor europene care doresc să păstreze Athosului regimul său tradițional, protecție stabilită la Congresul de la Paris (1856), convocat în urma războiului Crimeii, precum și la Tratatul de la San Stefano (1878), încheiat în urma războiului ruso-român-turc (1877-1878).

Tratatul de Pace de la Berlin din 1878 merge mai departe, garantând drepturile călugărilor de alt neam de a se stabili la Athos și a păstra proprietățile de care dispuneau.

În 1912 Athosul iese de sub ocupația Turciei și intră în cea a Greciei care se angajează să-i respecte autonomia, scopul ei fiind acela de a asigura pacea și ordinea interioară. De aceea **Conferința de Pace de la Londra din 1913 rezervă statelor ortodoxe dreptul de a decide în problema Sfântului Munte.**

Conferința reafirmă statutul autonom, independent și neutru al Athosului, conducerea lui fiind încredințată Sfintei Chinotite care

Statutul a fost alcătuit de către o comisie numită de statul elen, din componența căreia făceau parte cinci călugări greci și a fost ratificat de autoritățile civile prin decret-lege, după ce obținuse avizul Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol.

Statutul conține o serie de prevederi contrare atât tradiției athonite, cât și prevederilor internaționale referitoare la statutul juridic al Sf. Munte și al viețuitorilor negreci care doresc să se stabilească acolo. Iată aceste prevederi:

1. Răpesc independența schiturilor, chiliilor, colibelor etc, declarându-le anexa uneia din cele 20 de mănăstiri
2. Refuză dreptul de proprietate oricărui așezământ din Sf. Munte, exceptând cele 20 de mănăstiri mari
3. Fixează numărul mănăstirilor mari la 20, pentru ca alte schituri să nu ceară ridicarea la rang de mănăstire
4. Prevăd obligativitatea cetățeniei grecești pentru toți monahii, indiferent de naționalitate
5. Declară schiturile, chiliile, colibele etc, proprietatea neînstrăinabilă a mănăstirilor tutelare
6. Interzic transformarea schiturilor în mănăstiri sau a chiliilor în schituri și a colibelor în chilii
7. Declară mănăstirea tutelară drept primul cumpărător în cazul vânzării unei chilii sau colibe
8. Limitează la trei numărul monahilor cu drept de moștenire asupra unei chilii.

Actul este nedrept atât istoric, cât și moral, având în vedere contribuția celorlalte biserici ortodoxe la susținerea financiară a Athosului de-a lungul istoriei, cât și faptul că această impresionantă vatră monahală aparține ortodoxiei ecumenice și nici un stat laic nu are dreptul moral de a emite pretenții de suveranitate asupra lui.

Tendința de discriminare față de călugării de altă naționalitate este reluată în **Constituția Elenă** din 1926 care consfințește în mod deschis **suveranitatea Greciei asupra acestui teritoriu**

Spiritualitate

MUNTELE SFÂNT (II)

(continuare din numărul trecut)

considerăm că este un drept moral al popoarelor care au sprijinit și au menținut efectiv în viață Sf. Munte mai bine de 8 secole din cele aproape 11 de când a fost întemeiat. Din acest punct de vedere atitudinea de suveranitate a Greciei este total nejustificată, iar îngreunarea stabilirii de noi monahi pentru celelalte națiuni la Athos, prin măsurile luate de către statul grec și Patriarhia Ecumenică, este o nedreptate istorică, morală, o încălcare a tradiției athonite și a legislației internaționale.

Statutul legal al Muntelui Athos azi

O importanță fundamentală pentru statutul Muntelui Athos au specificațiile art. 105 din Constituția Elenă. Aceasta este **Carta (Statutul) Muntelui Athos**, stabilită și votată de către autoritățile monahale athonite, iar apoi ratificate de către Patriarhia Ecumenică de Constantinopol și Parlamentul Elen.

Carta este o lege ce deține o forță formală superioară în comparație cu alte legi.

Potrivit Constituției și Cartei, Muntele Athos are un vechi statut privilegiat, fiind **o parte a statului grec guvernată autonom, a cărei suveranitate rămâne intactă.**

Teritoriul peninsulei nu poate fi supus exproprierilor, fiind împărțit între cele 20 de mari mănăstiri exclusiv.

Din punct de vedere **spiritual** Muntele Athos se află sub jurisdicția directă a **Patriarhiei Ecumenice**, directă în sensul în care Patriarhul Ecumenic este de asemenea episcopul (întâistătătorul) Muntelui Athos, iar din punct de vedere **administrativ** sub observarea statului grec (exclusiv responsabil pentru păstrarea ordinii publice și a securității). Responsabilitatea statului este exercitată prin guvernatorul civil al Muntelui Athos, cu atribuții precizate de legea comună.

Toate persoanele ce duc viață monahală în Muntele Athos primesc cetățenia greacă fără alte



independent și neutru al Athosului, conducerea lui fiind încredințată Sfintei Chinotite care dispunea de puteri și mijloace polițienești proprii. Această decizie a fost adusă la cunoștința guvernului grec, dar începutul primului război mondial a împiedicat aplicarea ei.

Grecia instalează la Careia, capitala statului monahal, funcționari de poliție, respectând totuși regimul autonom de conducere, iar în statutul întocmit în 1918 de către Sf. Chinotită în colaborare cu un jurist grec, se iau în considerare prevederile Conferinței de Londra, precizându-se că **"Sfântul Munte al Athosului, cuprinzând peninsula cu același nume, constituie un stat autonom, neutru și independent"**.

Tot în 1913 Conferința Ambasadorilor semnează un protocol prin care declară Sf. Munte republică independentă și autonomă, urmând ca mai târziu statele ortodoxe să hotărască modul în care își vor exercita protecția, precum și statutele pentru administrarea lui. **In mod paradoxal**, însă, prin Pacea de la București a aceluiși an, 1913, el este cedat în mod tacit Greciei.

Așadar, Athosul se găsea în același timp în două situații: aceea de stat independent (conform Păcii de la Londra, 1913), și de teritoriu autonom cedat Greciei (conform Păcii de la București, 1913).

Art. 3 al Tratatului de la Sevres din 1920 cuprindea **obligăția asumată de către Grecia de a "recunoaște și menține drepturile și libertățile tradiționale de care se bucură comunitățile mănăstirești negrecești ale Sf. Munte"**.

Pe baza acestei obligații Conferința de la Lausanne din 1923, convocată în urma războiului greco-turc, lasă **Athosul în administrația Greciei cu titlul de teritoriu sub mandat**.

Cu toate acestea, prin Constituția din 1926 Grecia supune Athosul deplinei sale suveranități, act care se desprinde și din Statutul Organic al Muntelui Athos. Acest statut este aprobat la 10 mai 1924 de către reprezentanții a 19 mănăstiri, singura care nu l-a acceptat fiind mănăstirea rusească Sf.

Pantelimon.

1926 care consfințește în mod deschis suveranitatea Greciei asupra acestui teritoriu aflat sub mandat și interzice orice modificare a sistemului administrativ hotărât în 1924, precizând că **puterile statului monahal vor fi exercitate de către un guvernator civil grec**. Tot în 1926 Grecia aprobă o lege privind organizarea justiției bisericești pe Muntele Athos, care prevede faptul că exercițiul supremului for legislativ și de judecată (**Sinaxa extraordinară dublă**) este supus confirmării de către Ministerul de Externe grec. Cu toate că această Constituție Elenă a suferit numeroase modificări, articolele referitoare la Muntele Athos au rămas neschimbate, chiar și în Constituția actuală, cea din 1975, care reia vechile prevederi.

Acest fapt are loc în ciuda tuturor angajamentelor luate de către Grecia la tratatele internaționale anterioare la care declarase că respectă întru totul autonomia Athosului, limitându-se doar la a asigura paza și ordinea interioară.

Așadar, dacă la începutul sec. XX Grecia respecta în mod formal autonomia Athosului, deja la jumătatea secolului renunță la această atitudine de mascare a pretențiilor sale de suveranitate, tratând Sf. Munte ca parte a teritoriului său național. Prin impunerea suveranității i se anulează Sf. Munte caracterul său inter-ortodox, fiind transformat într-o comunitate exclusiv grecească.

Ce este mai dureros este faptul că Patriarhia Ecumenică nu a luat poziția corespunzătoare, ba dimpotrivă: **dacă statul elen și-a impus suveranitatea civilă, Constantinopolul a impus-o pe cea bisericească**, trecând Athosul sub directă lui jurisdicție. Această situație nu face decât să lezeze prestigiul Ortodoxiei, atingând buna înțelegere dintre bisericile ortodoxe și drepturile acestora care au așezăminte sau simpli viețuitori în acest spațiu. Patriarhia Ecumenică și-a impus nu doar jurisdicția spirituală, ci s-a implicat în toate sferile care privesc problemele de organizare și conducere, săvârșind acte de jurisdicție deplină asupra Sf. Munte.

Având în vedere caracterul inter-ortodox al Athosului, dobândit încă de la întemeiere,

Toate persoanele ce duc viață monahală în Muntele Athos primesc cetățenia greacă fără alte formalități, după primirea oficială în mănăstire ca frate sau monah. Celor care nu sunt de credință ortodoxă și schismaticilor ortodocși nu li se permite accesul în Muntele Athos.

Puterea administrativă constă în **autoadministrare**.

Toate mănăstirile sunt de obște, monahii ducând o viață în comunitate, fără a avea proprietate privată. Cele 20 de mănăstiri "conducătoare" sunt administrate fiecare de către stareț, Adunarea Bătrânilor și Obște. Monahii duc viață de comunitate, fără a avea proprietate privată.

Administrarea la nivelul Athosului este exercitată prin:

- Sfânta Comunitate (Chinotita) – care este formată din 20 de călugări, fiecare reprezentând una din marile mănăstiri

- Organul executiv al Chinotitei, Sf. Epistasie, formată din patru monahi aduși în fiecare an din patru mănăstiri, prin rotație.

Atât Chinotita cât și Epistasia își au reședința în Careia, capitala Muntelui Athos.

Puterea legislativă aparține:

- Sfintei Chinotite (în măsura în care nu depășește prevederile statutare ale Cartei Muntelui Athos),

- Adunării bianuale a celor 20 de membri,

- Statului grec (atât cât permit drepturile și responsabilitățile guvernatorului civil al Muntelui Athos, și puterea judiciară a autorităților athonite).

Puterea juridică aparține:

- curților monastice (stareț cu Adunarea Bătrânilor), Sfintei Chinotite, Sfintei Epistasii, Patriarhiei Ecumenice.

Uniunea Europeană recunoaște statutul particular garantat Muntelui Athos conform Constituției Elene.

(continuare în numărul viitor)

*Pagină realizată de
Corneliu Mihai*





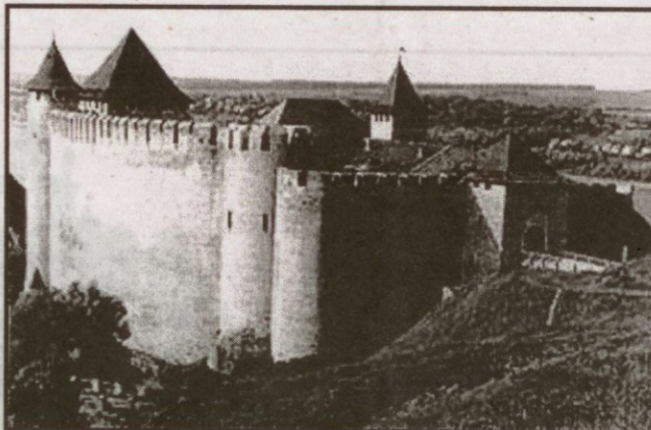
Diverse

PETE ALBE ÎN ISTORIE (I) - "RĂSCOALA" DE LA HOTIN DIN 1919-

În monumentală *"Istorie a Românilor"* "răscoala" de la Hotin din 1919 este încă subiect tabu!

În urmă cu trei ani am vizitat, cu curiozitate și emoție, orașul HOTIN și cetatea multiseclară de pe malul Nistrului. Impresiile nostalgice despre Basarabia care era partea răsăriteană a României Mari, le-am prezentat cititorilor ziarului nostru într-un amplu serial. Am relatat despre marea afluență de turiști, mai cu seamă de elevi, cei mai mulți din actuala Republică Moldovenească și Ucraina, care vizitau cu interes falnica fortificație aflată în contrast cu orașul care părea mort, lipsit de orice animație. Cele două mari restaurante din centru, aflate vis a vis de cetate, spațioase, fiecare putând servi 150-200 de persoane, erau falimentare din lipsă acută de clienți, iar "piața" se desfășura pe o lungime de trotuar de cca. 30-40 m, unde "marfa": lapte, ouă, păsări tăiate și vii, mere și pepeni, verdeață și nelipsitele semințe de floarea soarelui, se puneau pe ziare. Nimeni însă nu cumpăra... Fenomenul este lesne de înțeles: marea majoritate a celor apți de muncă își câștigă existența pentru ei și familiile lor muncind din greu în țările Uniunii Europene.

Îmi amintesc că am scris și despre două monumente istorice, singurele, aflate tot în zona centrală. Primul era o biserică lilipt în culoare albastră, înconjurată de mesteceni albi, care era însă închisă (și-i lipsea de pe ușă textul clasic care să o prezinte - cine a ctitorit-o, vechime, restaurări). **Cel de-al doilea monument** era mult mai impunător, nou, din cea de-a doua jumătate a secolului trecut, și reprezenta figura încrunțată a unui ostaș sovietic cu arma în mână, iar sub statuie se găsea un text explicativ care se traducea cam așa: **"În amintirea celor 12.000 de oameni răsculați și căzuți în ianuarie 1919 în luptă cu ocupanții români burghezi și moșieri"**.



Siguranța din Galați a primit la 30 dec. 1918 o informație că se crease la Odessa un "Comitet de salvare a Basarabiei". Detașamentele erau alcătuite de câteva mii de persoane la care au aderat 1000 de ofițeri țariști, unii originari din dreapta Nistrului. **Aceste forțe, deloc de neglijat, luptau pentru o nouă alipire la Rusia, dar nu la cea bolșevică.** Opoziția unirii Basarabiei cu România era puternică și venea din partea numeroșilor funcționari rusofili care nu doreau să se supună noii administrații (românești), a unor învățători care nu vroiau să învețe limba română, precum și a unor țărani foști ostași ai armate imperiale, aflați sub influența bolșevismului, menșevismului, anarhismului etc. Ei foloseau fel de fel de "argumente" în fața reprezentanților Aliaților, în favoarea tezei despre "unirea forțată a Basarabiei cu România".

Pentru a coordona acțiunile din nordul Basarabiei a fost creat un comitet numit "Directorat basarabean", majoritatea membrilor fiind ucraineni. În cadrul directoratului s-au manifestat divergențe de opinii, existând două curente: unul pentru crearea Republicii Populare Democratice Mica Bucovină, cu capitala la Hotin dar în componența Republicii Populare Ucrainene, iar celălalt curent mai radical,

administrație dovedindu-se a fi slab pregătiți, *"fără experiență și fără tact"*.

În stânga Nistrului existau numeroase organizații iredentiste pro-ruse, în componența cărora erau mulți basarabeni refugiați în stânga Nistrului după unirea Basarabiei cu România, care au pregătit minuțios dar și în mare secret atacul de la Hotin. **Cu toate că a fost executat de alb-gardiști, în epocă se credea că atacul de la Hotin a fost organizat de bolșevici.** Situația foarte complexă din Ucraina și Rusia, determinată de războiul civil, de schimbările dese și imprevizibile ale puterii în diferite regiuni, nu era percepută corect de funcționarii și agenții de poliție români din Basarabia, care **confundau bolșevismul cu tot ceea ce era potrivnic statului unitar român.**

În dimineața de 7 ianuarie alb-gardiștii (nu bolșevicii!) trec Nistrul cu bărcile, pe la Ungri și Calarașovca, atacând posturile noastre prin surprindere, împreună cu populația înarmată din sate. Și-a pierdut viața **generalul Poetaș**; în timp ce mergea cu o trăsură să vadă ce se petrece pe malul Nistrului, fiind însoțit de doi călăreți, a fost surprins de alb-gardiști și omorât. Ulterior, numele gen. Stan Poetaș va fi întâlnit pe toate străzile principale din Basarabia în perioada interbelică; și în București era o piață care purta numele lui, iar în locul unde a fost ucis, satul Atachi, a existat, până-n anul 1940, o statuie a lui.

În fața diviziilor inamice soldații români au apărut eroic pozițiile; la Varnovița sergentul Tolpan și soldatul Belghean au tras până la ultimul cartuș, s-au apărut cu baioneta, dar au fost până la urmă uciși, iar trupurile lor au fost aruncate în Nistru. Au căzut la datorie, eroic, mulți grăniceri, la punctele Prigorodoc, Darabani, Rascu, Gheorghenți.

La 10 ianuarie bandele de peste Nistru l-au trecut în număr mare, de câteva sute, venirea lor

ianuarie 1919 în luptă cu ocupanții români burghezi și moșieri”.

Neștiind nimic despre această confruntare care întrece cu mult răscoala de la Tatar Bunar din 11-17 sept. 1924, soldată cu cca. 120 de morți din ambele tabere, dar despre care s-a scris, am apelat, firește, la cea mai serioasă sursă de informare, în speță în masiva *”Istorie a Românilor”*, scoasă sub egida Academiei Române. Eram convins că este o altă mistificare a istoricilor ruși, cu exagerări partinice, care ignoră în mod voit documentele autentice, ceva cam de felul acesta: *28 iunie 1940 a fost ”ziua eliberării” Basarabiei ”de sub jugul românesc”, Lituania, Estonia și Letonia ”au cerut” să fie ocupate în iulie 1940 de către armata roșie ”ca să le protejeze”, Finlanda a fost ”agresoare” în 1939 și nu Uniunea Sovietică, ”Ororile de la Katyn aparțin trupelor germane etc., etc.*

Spre marea mea mirare, în volumul IX care se referă la secolul trecut, nu am găsit nici un rând care să evidențieze acest eveniment deosebit de sângeros, ceea ce mi-a întărit și mai mult părerea că textul de pe monumentul din Hotin este o propagandă ieftină, mincinoasă, care nu are nici o legătură cu istoria țării noastre. M-am înșelat însă: evenimentele au avut totuși loc și au fost consemnate într-o lucrare pe care am cumpărat-o recent, întâmplător. Fiind interesat mereu de ținuturile noastre istorice pierdute, în speță Basarabia, nordul Bucovinei și Cadrilaterul, precum și de războiul din răsărit 1941-1944, m-am grăbit să cumpăr cartea lui Pavel Moraru, cu titlul: **”Serviciile Secrete din Basarabia, Dicționar 1918 - 1991”**, apărută în Editura Militară, ce cuprinde 320 de pagini. O lucrare bine documentată, fără artificii, care se citește cu interes.

Așa cum precizează de la început autorul, **”răscoala” de la Hotin a fost în realitate un mare atac armat asupra Basarabiei**, executat în ian. 1919 în regiunea județului Hotin **de către rușii ”albi”** care se aflau pe teritoriul Ucrainei. Forțele bolșevice nu au fost implicate în această ”răscoală”; ele și-au făcut din plin simțită însă prezența în toamna anului 1924, la Tatar Bunar.

Republicii Populare Democratice Mica Bucovină, cu capitala la Hotin dar în componența Republicii Populare Ucrainene, iar celălalt curent, mai radical, se pronunța pentru continuarea luptei de ”eliberare” a Basarabiei și formarea așa-zisei Republici Populare Democratice Basarabene. Primul curent îl avea conducător pe E. Lisac, iar cel de-al doilea pe Volașenco Mordariet.

Pentru pregătirea răscoalei, în stânga Nistrului au fost tipărite manifeste și apeluri către populația basarabeană, care au făcut să izbucnească răzmerițe și jafuri, crime. În paralel se aduna armament și se transporta, prin diferite mijloace, la Hotin și în localitățile din împrejurimi. Deoarece în această zonă frontul s-a retras mult mai târziu decât în alte regiuni, exista aici o cantitate mare de armament, ascunsă de poliția locală. O sursă majoră de aprovizionare cu armament au constituit-o depozitele armatei Directoratului ucrainean de la Kamenet-Podolsk și Moghilev-Podolsk, de unde a fost furată sau confiscată o cantitate imensă de armament.

Documentele de arhivă atestă că în ianuarie 1919 a avut loc în regiunea Hotinului un atac organizat de peste Nistru al unor detașamente catalogate eronat drept ”bande bolșevice”. Astfel, din Dorohoi se informa la 11 ianuarie 1919 că din cauza acestor evenimente starea lucrurilor din nordul Basarabiei era alarmantă; prefectul județului Hotin se retrăsese la Lipcani, iar grănicerii și jandarmii de la sate trecuseră în dreapta Prutului. Prefectul de Hotin vorbea despre caracterul agresiv al acestor mișcări și despre pericolul de influențare a satelor de pe malul Prutului. Într-o altă telegramă trimisă la 12 ianuarie 1919 se spunea că **”în satele din județul Hotin are loc o revoltă, iar autoritățile române au fost izgonite”.** **Atacul a avut loc în data de 8 spre 9 ianuarie**, iar primul semnal a fost dat de locuitorii satului ucrainean Sarukin (din stânga Nistrului), după care trupele inamice au trecut Nistrul pe la Hotin și pe lângă Anadol. Autoritățile române s-au retras deoarece **”insurecția s-a produs aproape simultan în toate satele și a fost pregătită fără ca autoritățile române să simtă”**; cei care fuseseră numiți în

La 10 ianuarie bandele de peste Nistru l-au trecut în număr mare, de câteva sute, venirea lor fiind ușurată acum de faptul că râul era înghețat. În aceeași zi **a fost ocupat Hotinul**, unde atacatorii au manifestat o **cruzime deosebită față de funcționarii și soldații români**. Șeful Siguranței a fost ucis și aruncat în fântâna cetății. De-a lungul Nistrului, de la Atachi la Hotin, **victimele masacrelor** ofereau privirilor îngrozite un spectacol de viziune dantescă: **trupuri de soldați români atârnav de crengi de copaci sau de stâlpi de telegraf; zăpada s-a așternut peste ele și le-a transformat în fantome albe; dărele de sânge scurs din gurile din care limba fusesse tăiată, zăugăveau bărbi roșii pe piepturile albe.**

Manifestele lansate de teroriști către populație ”justificau” crimele abominabile pe care le făcuseră, prin texte ca: **”Regele și guvernul burghez din România se uitau de mult timp în Basarabia înfloritoare, iar când armata rusă s-a destrămat, România a introdus imediat armatele sale în Basarabia. Ne vom sacrifica viața pentru eliberarea ei.”**

În fața acestui dezastru Comandamentul Corpului V al Armatei române a organizat o contraofensivă, stopând înaintarea hoardelor de atacatori care s-au retras în stânga Nistrului. Orașul Hotin a fost eliberat la 14 ian. 1919.

Frica de o ulterioară invazie bolșevică a făcut ca localitățile de unde au pornit atacurile să fie bombardate de artilerie; au fost arse numeroase case, unele sate au fost distruse complet și, din păcate, au murit mulți oameni. **Inspectorul general al Siguranței din Basarabia, Zaharia Husărescu, vorbea în 1925 despre 15.000 de victime, iar 4.000 de teroriști au fugit peste Nistru.** În acel moment s-au mai refugiat încă vreo 50.000 de locuitori, în mare parte de naționalitate rusă și ucraineană. Urmărirea celor implicați în atacul de la Hotin și condamnarea lor pentru crimele săvârșite împotriva siguranței statului a continuat.

(continuare în pag. 15)

Emilian Georgescu



Itinerar de suflet

PAȘI PE AMINTIRI (X)

- BAHCISARAI -

(continuare din numărul trecut)

Am scris în urmă cu 4 - 5 ani în ziarul nostru un serial despre ziarele românești apărute în Transnistria, Odessa și Crimeea. Din păcate, însă, în afara subsemnatului, nimeni nu a avut nu numai curiozitatea, ci și simțul datoriei - mă refer la istorici - de a le cerceta în Biblioteca Academiei Române și a prezenta apoi lucrurile mai puțin știute din istoria celui de-al doilea război mondial.

Următorul oraș pe care l-am vizitat a fost BAHCISARAI, reședința hanilor cremieni timp de sute de ani.

Tătarii veniți pe meleagurile Crimeei în sec. XIII din îndepărtata Asie, au adoptat islamismul ca religie oficială, constituind astfel unul dintre cele mai puternice state din Europa estică, până la începutul sec. XVIII când Crimeea a fost cucerită și inclusă în țaratul rusesc. Ei erau urmașii războinicilor mongoli ai celebrei Hoarde de Aur, strămutați în acest colț de lume după expediția militară a lui Batu Han, nimeni altul decât nepotul direct al lui Ginghis Han. Erau temuți pentru raidurile devastatoare întreprinse în voievodatele române, în special Moldova, în regatul polon, cnezatele lituaniene, rusești, bieloruse. Puterea lor a început să scadă odată cu creșterea influenței în zonă a cazacilor, dușmanii lor tradiționali.

În urma anexării Crimeei, act săvârșit de ambițioasa împărăteasă Ecaterina a II-a a Rusiei, tătarii se văd forțați să emigreze în număr mare în Imperiul Otoman, o parte stabilindu-se în Dobrogea, unde se pot întâlni și astăzi, în special în jurul orașului Medgidia.

Coșmarul tătarilor avea să se adâncească sub comunism și regimul Stalin. Oameni dintr-o bucată, mândri credințelor tradiționale strămoșesti, tătarii s-au



singură cameră, care vor să ateste faptul că acel lot de pământ are un proprietar care nu are însă și acte... Astăzi aprox. 250.000 de tătarii trăiesc în Crimeea, luptându-se să-și păstreze tradițiile, istoria și cultura într-o lume agitată, aflată în proces de neantizare, sub tăvălugul nivelator al globalizării.

L-am întâlnit în oraș la tot pasul. Au fizionomia total diferită de cea a ucrainenilor și își vorbesc limba cu mândrie. Sunt oameni de onoare, foarte respectuoși și ospitalieri, timizi chiar. După căderea comunismului și-au reluat legăturile cu frații din România, existând un adevărat turism nostalgic între Dobrogea și Crimeea. Sunt foarte bucuroși de rariii turiști români pe care-i întâlnesc deoarece apreciază refugiul și protecția de care s-au bucurat frații lor din România în ultimele decenii.

alamă strălucitoare, fesuri și costume în culori vii, caftane și eșarfe cu citate din Coran, tricouri negre cu semilună pe ele, instrumente muzicale specifice muzicii orientale, ilustrate, zeci de modele de încălțăminte în care predomina pielea de culoare roșie, și, mai cu seamă, zeci de produse dulci, din gama acestora nelipsind sarailiile cu nucă, baclavalele, halvaua, halvița, și, desigur, rahatul, în toate culorile posibile. Am vrut să mănânc ceva specific bucătăriei tătarești și nu mi-a fost greu să-mi îndeplinesc dorința: copii de 8 - 10 ani te trăgeau de mână, oferindu-se să-ți fie călăuză la unul dintre restaurantele în aer liber aflate pe colinele care înconjurau bazarul, la care te duceau cărări înguste și întortocheate, pavate cu pietre rotunde de râu. Simple, fără decorațiuni interioare, cu mese și scaune din lemn de stejar, micile restaurante ofereau câteva mâncăruri

specifice, numai pe bază de carne de oaie și orez, stropite din belșug cu sosuri dulci și aromate sau iuți. Specialitatea casei era „șosbâcul”, frigăruile de miel.

Reîntors în bazar, am văzut un stand cu cărți, dintre care una mi-a atras atenția și, ca atare, am cumpărat-o. Pe copertă se află harta Crimeei și titlul „Crimeea între 1941 - 1944”.

Cartea, scrisă în limba rusă, are numeroase fotografii, multe dintre acestea reprezentând armata română. Iată-l pe mareșalul Antonescu împreună cu gen. Pantazzi care era ministrul de Război, vizitând trupele române de pe linia I a frontului. Este prezent și regele Mihai în vizită în așezarea tătarască de la Caradubasar, primit cu flori de populația îmbrăcată în costume tradiționale și înarmată cu arme specific tătarești. În altă poză îl vedem pe gen. Erich von

Comșmarul tătarilor avea să se adâncească sub comunism și regimul Stalin. Oamenii dintr-o bucată, mândri, credincioși tradițiilor strămoșești, tătarii s-au opus ateismului și noțiunilor comuniste despre viață și lume trimise via Moscova. În timpul celui de-al II-lea război mondial tătarii au văzut în opoziția trupelor germane și române un act providențial, sperând că vor scăpa de asuprirea comunistă.

Alegerea nu le-a fost iertată de Stalin: "Tătucul Națiunilor" nu a uitat colaborarea dintre liderii religioși și politici ai tătarilor cu Hitler, și nici de existența așa-zisei „Die Wolga-Tatarische Legion” („**Legiunea Tătară**”), un corp de armată format din voluntari tătari care luptau (culmea!) în rândurile temutelor brigăzi SS. Deloc arieni de felul lor, dar având vitejia strămoșilor în sânge, războinicii din "Legiunea Tătară" au impresionat pe comandanții germani prin bravura lor.

Răspunsul lui Stalin a venit sub forma groaznicelor deportări în masă la care au fost supuși toți tătarii din peninsula. Fenomenul a fost denumit "surgun" în limba tătară. Pe data de 18 mai 1944 toți etnicii tătari au fost încărcați cu forța în trenuri și deportați la mii de kilometri depărtare, cu precădere în Uzbekistan. Un procent de 47% din totalul populației a pierit de foame, boli și epuizare în timpul acestui proces de pedeapsă și înstrăinare a unei națiuni dârze care a avut curajul să se opună diavolului roșu. În acest sens amintesc de existența frumosului monument închinat victimelor opresiunilor staliniste, aflat la intrarea în Grădina Botanică din Simferopol.

Tătarii supraviețuitori s-au reîntors în Crimeea abia la începutul anilor 1980, odată cu "perestroika" și au creat mari probleme autorităților locale întrucât și-au revendicat (pe bună dreptate) proprietățile care le fuseseră confiscate. Sunt mii de procese pe rol care nu au fost rezolvate, care în mod special se târăgănează, ceea ce a făcut să existe conflicte soldate cu morți și răniți. Mulți au intrat cu forța pe pământurile care au aparținut odinioară părinților și bunicilor lor. Se vede acest lucru de-a lungul șoselei care leagă Simferopolul de Bahcisarai, unde s-au construit case din chirpici, mici și cu o

turiști români pe care-i întâlnesc deoarece apreciază refugiu și protecția de care s-au bucurat frații lor din România în ultimele decenii.

M-am convins la un restaurant că bucătăria lor este delicioasă și originală, iar abundentele produse culinare au dat adevărata savoare a excursiei.

Bahcisarai este un adevărat "Ierusalim al stepelor", o lume pestriță și gălăgioasă.

Un monument istoric ce merită să fie vizitat este "Palatul Hanului".

În timpul hanatului, care a durat de la 1441 până la 1783 când a fost anexat de Ecaterina a-II-a la imperiul țarist, Palatul a fost loc de reculegere și meditație pentru populația tătară venită la moscheea aflată în curtea interioară.

În 1786 Ecaterina a II-a a fost cazată trei nopți aici, iar în 1820 Pușchin, vizitator al acestor meleaguri, a scris poemul "Fântâna din Bahcisarai" care a constituit libretul baletului cu același nume pus pe muzica compozitorului Boris Asasiev. În urmă cu 5 - 6 decenii, baletul „Fântâna din Bahcisarai” s-a jucat cu săli pline pe scena Teatrului de Operă și Balet din București, având ca prim balerină pe neîntrecuta Irinel Liciu, secondată cu brio de alte două "stele": Valentina Massini și Gabriel Popescu. Păcat că după anul 1989 spectacolele care au la bază autori și compozitori clasici ruși s-au redus simțitor; muzica și baletul nu trebuie confundate cu ideologia, așa cum se mai întâmplă și în prezent.

Palatul, monument arhitectural aflat în patrimoniul UNESCO, nu impresionează prin dimensiunile sale: este destul de mic și-i lipsește opulența celor existente în lumea noastră. A fost construit în 1532 de către hanul Sahib Girai.

Lumina își face mai greu loc printre ferestrele mici și înalte, indiferent că te afli în harem, în sala tronului sau în camerele rezervate înalților oaspeți. Cel mai mult se zăbovește în fața fântânei din marmură albă care a dat numele baletului amintit. Grădina palatului este însă mare, are două moschei, un cimitir cu două mausolee, poarta fiind străjuită de două minarete.

Terminând vizita din palat, m-am pierdut în aglomerația celor care cercetau cu atenție mărfurile negustorilor ambulanți. Numai și numai produse specifice populației tătarești: ceainice și pahare din

în costume tradiționale și înarmată cu arme specific tătarești. În altă poză îl vedem pe gen. Erich von Mainstein stând de vorbă cu gen. Gh. Avramescu, comandantul eroicii divizii de vânători de munte. Sunt fotografiate și decorațiile germane „Scutul Crimeei”, cele trei clase acordate militarilor cei mai merituosi.

O surpriză de zile mari: în carte este reproducă coperta unui număr din revista germană de război "Signal", care reprezintă un tătar înscris voluntar în armata germană, îmbrăcat în uniformă acesteia, dar pe cap purtând o căciulă din blană de astrahan.

Cartea este interesantă și este axată pe luptele care s-au dat între numeroasele grupuri de partizani ruși, și formațiile speciale concepute pentru anihilarea lor, formate în special din tineri tătari, buni cunoscători ai locurilor. De ambele părți, în acest război crunt în spatele frontului învinșii primeau aceeași pedeapsă capitală: spânzurătoarea.

Cartea are, la sfârșit, o hartă mare care cuprinde orașele din peninsula, și alături de fiecare se află steagul țării care răspundea de administrarea lui; tricolorul românesc se află nu numai la Bahcisarai, ci și la Sevastopol, Feodosia, Kerci, Sudak și altele, alături de steagul german.

Bahcisarai-ul este un oraș mic, având cca. 25000 de locuitori. La începutul secolului trecut populația era dublă ca număr față de cea prezentă, istoricii reliefând faptul că aici funcționau 37 de moschei și 150 de cafenele, nunțile tradiționale ținând 7 zile.

Orașul este urât ca aspect, cu multe blocuri cenușii, și cu nelipsita statuie a lui Lenin. În replică se află și bustul lui Ismail Gasteriski, un filosof care a scris istoria tătarilor și care a trăit pe aceste meleaguri, între 1857-1914, bust înconjurat permanent de buchete de flori. Flori proaspete care se găsesc mereu și la alt monument dedicat victimelor staliniste, cunoscut sub numele de „Ziua tristeții: 18 mai 1944”, ziua când Stalin, în numai 48 de ore, a deportat în Asia toată populația tătară din Crimeea. (continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu



Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE:

"Cine a fost cavalerul Bayard și de ce îl admira Căpitanul?"

a fost dat de Gabriel Ionașcu din Alba Iulia, 35 de ani, care a câștigat cartea *"Pe urmele bolșevicilor"* (reportaje de război) – Valeriu Mardare.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Aflat la studiile de doctorat în Drept în Franța (Grenoble), în anul 1924, Căpitanul amintește de două ori în cartea *"Pentru legionari"* numele baronului Bayard, renumit pentru noblețea sa sufletească, pentru credința, onoarea și vitejia sa.

Căpitanul spunea că francezii sunt un popor creștin, viteaz, creator, onorabil, dar că, începând de la așa-zisa "Revoluție Franceză", structura începuse să îi fie alterată de infiltrarea iudaică la toate nivelele: în învățământ, în artă și cultură, în politică etc. Decăderii morale a Franței interbelice (iudaizată și procomunistă) îi opunea perioada ei glorioasă din Evul Mediu, considerându-l pe cavalerul Bayard reprezentativ pentru Franța "de odinioară":

"BAYARD, un mare viteaz de epopee din sec. al XV-lea, care, după o viață întreagă de bătălii, murea rănit în luptă..."; "Mă afundam în trecut și acolo, spre marea mea mulțumire sufletească, trăiam în Franța istorică, în Franța ceștină, în Franța naționalistă. Nu în Franța iudeo-masonică, atee și cosmopolită. În Franța lui BAYARD! Nu în Franța lui Leon Blum!"

("Pentru legionari" - "În Franța, la carte")

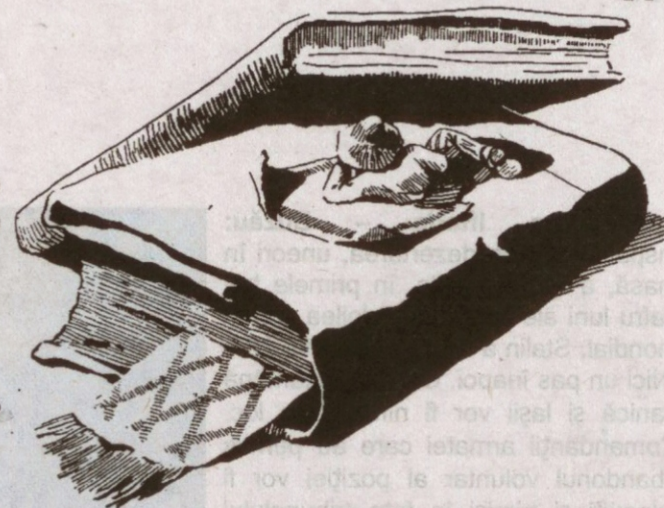
Titulatura sub care este cunoscut în istorie cavalerul de Bayard: **cel fără teamă și fără reproș** (*sans peur et sans reproche*).

lângă satul Fornovo de o armată a aliaților. Francezii au fost învinși în ciuda vitejiei cu care s-a bătut Bayard.

În 1509, Bayard, numit căpitan de către regele Franței, a condus asediul Padovei, oraș aflat în mâinile venețienilor. Din păcate, încă o dată vitejia lui s-a dovedit de prisos, căci, părăsit de toți și având de înfruntat "Liga Sfântă" compusă din Spania, Anglia și Elveția sub oblăduirea Papei, suveranul francez s-a văzut nevoit să-și retragă armatele din Italia.

Nu peste mult timp, la asediul Bresciei (ce aparținea pe atunci de Republica Venețiană), Bayard a condus șarja cavaleriei franceze, fără să se teamă de focul nimicitor al arkebuzelor, arme pe care le ura fiindcă distrugau orice noțiune de luptă onorabilă. (De aceste arme ale lașilor avea să fie răpus, dar să nu anticipăm.)

În timpul asaltului cavalerul a fost rănit de o suliță care i-a pătruns adânc în coapsă, vârful ei rupându-



s-a năpustit în mijlocul lor și, dintr-o singură lovitură de sabie, a azvârlit trei soldați în apă. Atacat din toate părțile, nu a dat un pas înapoi, astfel încât spaniolii, convinși că aveau de-a face cu un diavol, nu cu om, au fost cuprinși de o frică superstițioasă și au fost înfrânți. **Episodul acesta este cel mai cunoscut din viața lui Bayard.**

În Italia, la Marignano, în 1515, francezii au obținut o victorie de prestigiu, la care Bayard și-a adus o însemnată contribuție, el conducând cavaleria franceză în luptă.

După bătălie, Milano a intrat în stăpânirea Franței, iar Bayard a fost numit guvernator al provinciei natale, Dauphine.

În 1523, auzind că regele pregătește o nouă expediție în Italia, Bayard l-a implorat să fie trimis în luptă. Suveranul i-a acceptat cererea, dar a făcut greșeala de a numi în fruntea trupelor sale pe contele de Bonnavet, un om cu vederi înguste. Ajuns în apropiere de Milano, Bonnavet l-a însărcinat pe Bayard cu fortificarea unui sat, dându-i însă doar o mână de oameni, deși căpitanul ceruse ca acest punct strategic să fie puternic întărit.

În atacul ce a urmat cavalerul a fost lovit în piept de un proiectil de arkebuză. Înțelegând că i se apropia sfârșitul, a ridicat sabia cu mânerul în sus, închipuind o cruce, și a murmurat cuvintele

Titlatura sub care este cunoscut în istorie cavalerul de Bayard: **cel fără teamă și fără reproș** („sans peur et sans reproche”).

Pe nume **PIERRE TERRAIL, baron de BAYARD (1474 – 1524)**, ultimul reprezentant al cavalerismului medieval, provenea dintr-o familie care-și vărsase sângele pe câmpurile de bătlăie timp de multe generații. Cavalerul Bayard s-a născut ca să lupte, la castelul ale cărui ruine se pot vedea și astăzi. Încă din copilărie cariera armelor l-a atras ca un magnet și era atât de priceput în mănuierea săbiilor de jucărie pe care și le sculpta în lemn, încât tovarășii de joacă îl alegeau de fiecare dată conducător. Pentru a se iniția în meșteșugul armelor, Pierre a fost încredințat ducelui Carol de Savoia, al cărui vasal era tatăl său.

Prilejul de a-și demonstra valoarea a apărut în 1494, când Franța a pornit să cucerească regatul Neapole. Armata franceză a traversat Alpii și a intrat triumfătoare în Pisa, Florența și Roma, ajungând astfel la Napoli. Spania, Austria și Anglia i-au declarat război Franței. Carol a plecat îndată înapoi către Franța, cu o armată ce nu depășea 10.000 de oameni. A descoperit însă că drumul îi era blocat

rapus, dar să nu anticipăm.) În timpul asaltului cavalerul a fost rănit de o sulită care i-a pătruns adânc în coapsă, vârful ei rupându-se acolo. Bayard a continuat să-și conducă oamenii până când, din cauza pierderii masive de sânge, s-a prăbușit pe coama calului. Înfuriați, francezii au luat zidurile cu asalt.

Luptele din Italia, purtate din nou împotriva spaniolilor, s-au reluat, cu și mai mare îndârjire. Și dacă ibericii strigau înainte de a ataca: „Spania!” și „Sfântul Iacob!”, deviza mobilizatoare a francezilor era „Bayard!”

În 1512, în timpul bătlăiei de pe râul Garigliano, Bayard și-a dovedit din nou vitejia, luptând singur împotriva unei întregi armate. Francezii păzeau podul, singura cale de acces către nord. Un detașament spaniol a reușit să treacă peste apele învolburate și a atacat prin surprindere oastea franceză, urmărind ca aceasta să lase podul nesupravegheat și astfel grosul armadei să poată trece râul. Bayard a apărut podul singur, ținând pe loc sute de spanioli, până când au sosit ajutoarele trimise de ducele de Mantua. Văzând că spaniolii erau pe cale să cucerească podul, cavalerul

piept de un proiectil de arcebuza. Înțelegând că se apropia sfârșitul, a ridicat sabia cu mânerul în sus, închipuind o cruce, și a murmurat cuvintele psalmului: „Ai grijă de mine, Doamne, în mare mila Ta!”. Refuzând să fie luat de pe câmpul de luptă, le-a spus soldaților că vrea să moară cu fața la dușman. Exemplul francezului avea să-l inspire, peste 400 de ani, pe românul Ion I. Moța, mâna dreaptă a Căpitanului, mort eroic pe frontul spaniol în lupta împotriva bolșevicilor; de altfel, printre articolele scrise de Moța se numără și celebrul articol de ideologie legionară „Cu fața la dușman”. (Moța și-a făcut și el studiile de doctorat în Drept la Grenoble, împreună cu Căpitanul).

Scutierii lui Bayard l-au sprijinit cu spatele de un copac și, la porunca sa, au fost nevoiți să plece, cu lacrimi în ochi. La auzul veștii că Bayard e pe cale să-și dea ultima suflare, la căpătâiul său au venit comandanții spanioli și italieni care s-au înclinat în fața nobilului războinic spre a-i aduce un ultim omagiu. În aprilie 1524, Pierre Terrail, cavaler de Bayard, s-a stins în rugăciunile preotului, plâns nu doar de camarazii de arme, ci chiar de inamici.

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Pe cine aprecia mai mult Căpitanul: pe Ion Dumitrescu-Borșa, pe Const. Papanace sau... pe H. Sima?
PREMIU: „Legiunea pentru supraviețuirea Neamului” – volum colectiv.

PETE ALBE ÎN ISTORIE (continuare din pag. 13)

Colonizarea Basarabiei cu elemente alogene de către imperiul rus, de-a lungul celor peste 100 de ani de dominație, a lăsat o moștenire păguboasă pentru statul român. Propaganda subversivă s-a orientat spre regiunea Hotin, mizând pe susținerea populației alogene, destul de numeroasă și nepregătită să accepte noile realități din Basarabia. Aceste evenimente au avut loc în ajunul deschiderii Conferinței de Pace de la Paris și aveau scopul de a demonstra precaritatea actului unirii Basarabiei cu România și sentimentele antiromânești ale populației Basarabiei.

Sintetizând rândurile de mai sus, respectând adevărul istoric, cifra de 12.000

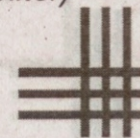
de victime înscrisă pe postamentul monumentului ridicat în centrul Hotinului pare a fi veridică, întrucât, așa cum am arătat, este recunoscută și de Siguranța română.

Și atunci ne întrebăm, firește, de ce nu se amintește nimic despre această mare „răscoală” în „Istoria Românilor”, ci se vorbește doar de „răscoala” de la Tatar Bunar din 1924, care a fost de o intensitate mult mai redusă?!

Noroc cu cele două pagini din „Dicționarul Serviciilor Secrete din Basarabia din 1918 - 1991”, care redau evenimentele tragice petrecute acum 95 de ani!

Pe baza documentelor existente în arhive, tema aceasta ar putea să constituie o teză de doctorat sau un volum de sine stătător, de un real folos celor care se interesează de istoria modernă a țării. Până atunci însă, să răsfoim cele trei reviste de istorie: „Historia”, „Magazin Istoric” și „Istorie și civilizație”, unde cei mai cunoscuți istorici publică articole siropoase gen: „Pe vremuri oamenii își trimiteau scrisori”, „Cum se învăța istoria la Facultatea de Istorie în anii 1960”, „Sigiliile regelui Francisc I de acum 5 secole” etc.!

(continuare în numărul viitor)



ABONAMENTE PE ADRESA:

NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL
DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREȘTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493

Prețul unui abonament pentru un an:

50 RON pentru țară (București și provincie); 70 RON
pentru Europa; 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.



Eleonora Iftode – Buzău:
Înspăimântat de dezertarea, uneori în masă, a trupelor sale, în primele trei patru luni ale celui de-al doilea război mondial, Stalin a decretat Ordinul 227: "Nici un pas înapoi. Cei care seamănă panică și lașii vor fi nimiciți pe loc. Comandanții armatei care au permis abandonul voluntar al poziției vor fi înlocuiți și trimiși în fața tribunalului militar". În consecință, la bătălia de la Stalingrad au fost organizate 5 detașamente armate (cam 200 de oameni fiecare) care trebuiau să formeze o a doua linie, a cărei misiune era să împuște pe toți care fugeau din linia întâi. Nu numai atât: s-au alcătuit echipe speciale ale unor tancuri care urmau trupele trimise la atac și deschideau focul asupra oricărui ostaș care ezita. Autoritățile militare au executat la Stalingrad aproape 13.500 dintre proprii soldați și ofițeri, adică ceva mai mult decât efectivul unui întregi divizii de infanterie.

Gavril Pop – Toplița: Ținutul Secuiesc a existat o singură dată, pe vremea Imperiului Austro-Ungar, dar atunci a avut o viață foarte scurtă. La doar 5 ani de la înființare (1867), acesta a fost radiat. În anul de grație 1872 împăratul Frantz Joseph a primit sinteza unor rapoarte întocmite de serviciile speciale austriece despre "frământări și neliniști în Ținutul Secuiesc și întâlniri conspirative ale unor lideri secui care urmăreau proclamarea autonomiei acestui ținut." Imediat acesta i-a convocat pe ministrul de Interne și pe cel al Apărării, austrieci, și le-a dat să citească raportul cu pricina și în final a spus: "De mâine să dispară acest Ținut Secuiesc!". Ordinul a fost executat. În schimb, trei ani mai



Schitul românesc PRODROMU din Muntele Athos

asupra unor probleme-cheie care ar fi trebuit relatate pe larg. Fiind mereu în preajma regelui Mihai se dovedește, prin tot ce a făcut, că era cel mai activ complotist împotriva mareșalului Ion Antonescu. Sub pretextul că se duce în Moldova să controleze domeniile Coroanei, el ia contact cu ofițerii superiori care sunt de acord să fie încheiat un armistițiu cu rușii, printre aceștia numărându-se și gen. Racoviță, comandantul Armatei a-IV-a. Deci el, general român, incită Armata la insubordonare! Cel mai rușinoasă afirmație a lui Sănătescu: notează la data de 13 aprilie 1944 că trupele noastre au suferit un eșec în Crimeea. În realitate este vorba despre retragerea acestora, ceea ce a însemnat o reușită excepțională pentru noi, evacuându-se cu modestele noastre mijloace navale, peste 100.000 de soldați români și germani. Sănătescu susținea că a fost un eșec - de care se bucura, de altfel: "mai așteptăm și un eșec pe Nistru pentru a-i cere să plece". Adică dorea înfrângerea trupelor române cu nădejdea că în felul acesta l-ar putea

înlătura pe Mareșal! Și astfel este gândit cel mai odios și compromițător act de trădare din istoria poporului român. El notează că la 21 iunie 1944 a redactat o telegramă, trimisă însă în numele politicianilor care duceau tratative la Cairo și Ankara, în care spunea: „Ofensiva rusă, cu ajutorul trupelor aerportate, să sprijine acțiunea politică din interior.” "Am dat ordin ca trupele noastre de pe front să nu lupte, ușurând acțiunea rusească". Adică rușii să ne ocupe țara cu ușurință! Actul de la 23 aug. 1944 ne este prezentat foarte succint. Despre

austrieci, și le-a dat să citească raportul cu pricina și în final a spus: "De mâinile să dispară acest Ținut Secuiesc!". Ordinul a fost executat. În schimb, trei ani mai târziu același Frantz Joseph va decreta o largă autonomie administrativă, culturală și religioasă pentru Ducatul Bucovinei, ceea ce însemna că românii puteau merge la biserici românești, ortodoxe, unde ascultau slujba în limba română, puteau frecventa școli românești, iar la Universitatea din Cernăuți s-au înființat trei facultăți cu predare în limba română.

Ioan Bour – Orhei (Basarabia): Ion Antonescu i-a fost într-un fel "naș" reginei Elena, mama tânărului rege Mihai instalat pe tronul țării la 6 sept. 1940. La numai câteva zile de la această dată Antonescu a adus în țară din Grecia, cu un tren special, pe fosta soție a lui Carol al II-lea, iar în discursul său de bun venit i s-a adresat cu "Regina-mamă". De atunci până la 30 dec. 1947, când monarhia a fost înlăturată, toți cetățenii i se adresau cu "Regina-mamă". Scopul aducerii ei în țară era să se ocupe de educația tânărului rege și să refacă familia regală care trebuia să fie un model. Ostilitatea Reginei-mamă față de Mareșal a fost permanentă. Din noua camarilă regală făceau parte oameni lipsiți de scrupule, printre care îi găsim pe Ion Mocsony-Stârcea, Mircea Ioanițiu (secretarul regelui), gen. Ion Aldea care nu mai primise nici o comandă (de unde și înverșunarea lui). Regina-mamă a murit cu cca. două decenii în urmă, la Florența. Iubitul ei, Jacques Vergotti, care a fost trimis pe front de Antonescu pentru a curma bârfele, a părăsit țara împreună cu familia regală după abdicarea regelui. În anul 2000 i-a apărut la editura "Albatros" o carte de amintiri, cu titlul "Fără drept de înapoiere în țară". Aflăm că a trăit în mai multe țări: Italia, Elveția, Franța, Anglia, pentru ca în final să se stabilească în SUA, unde a devenit profesor emerit de istorie și științe politice la Universitatea din Connecticut.

Despina Pamfil – București: Gen. Const. Sănătescu, prin funcțiile militare și politice pe care le-a deținut, a fost implicat în istoria anilor 1941-1947. A fost comandant militar al Capitalei în timpul evenimentelor din ian. 1941, general combatant pe frontul de răsărit, șef al Casei Militare Regale și Mareșal al Palatului. După 23 aug. 1944 a fost de două ori prim-ministru în intervalul aug.-decembrie din același an, apoi șef al Marelui Stat Major. În memoriile sale apărute în 1993 la editura Humanitas, deși a specificat că "vrea să spună adevărul, oricât de neplăcut ar fi", nu reușește; din contră: aruncă fumigene

să nu lupte, ușurând acțiunea rusească". Adică rușii să ne ocupe țara cu ușurință! Actul de la 23 aug. 1944 ne este prezentat foarte succint. Despre arestarea lui Antonescu vorbește numai în 4 rânduri: "A intrat în salon maiorul Dumitrescu Anton din Batalionul de Gardă al Palatului, cu patru soldați, care a procedat la arestarea Antoneștilor. Mareșalul s-a îngălbenit și mi s-a adresat mie: cum puteam să-i facem această ofensă? Nu i-am răspuns nimic, eram și eu destul de emoționat."

Ionel Gavrilesco – Pitești: Într-adevăr, mai persistă, din păcate, teza că armata română a fost decimată în luptele de la Stalingrad, în perioada 20 nov. 1942 – febr. 1943. Complet fals! Ea a fost distrusă la Cotul Donului, rămășițele ei au reușit să se strecoare, crezând că au scăpare, în Stalingradul încercuit de trupele sovietice. La 19 nov. 1942, din localitatea Kletskaia, amplasată la Cotul Donului, s-a pornit o ofensivă de mari proporții în sectorul pe o lungime de 110 km, apărat de trupele române, în speță Armata a-III-a Română, comandată de gen. Petre Dumitrescu. Superioritatea trupelor sovietice, foarte bine dotate cu piese de artilerie și blindate, dublate de lipsa sprijinului german, a făcut ca-n intervalul 19-22 noiembrie cca. 150 000 de ostași să-și piardă viața pe câmpurile înghețate sau să cadă prizonieri, luând apoi drumurile lagărelor siberiene. O carte emoționantă, apărută la Chișinău (firește!), cu titlul "Cotul Donului, o mare tragedie românească, uitată de Statul Român", relatează ce s-a întâmplat în acele zile groaznice. Cartea, de fapt un amplu reportaj, cu numeroase fotografii făcute la fața locului, este emoționantă. Vedem Donul, localitatea Kletskaia, harta raionului Kletski, care are în pământul său de 5 ori mai mulți români decât azi populația, podul peste Don de la Kalaci, imensitatea stepei calmuce, râul Severski. O fotografie pe care eu aș fi premiat-o, simplă dar foarte sugestivă: autorii au înfipt pe malul Donului o cruce făcută din două crengi mari, legate, de care s-a agățat steagul tricolor și o inscripție: „Să nu-i uităm pe cei 150 000 de ostași români!”. Cartea se încheie cu o întrebare: pe când un monument în onoarea celor care și-au jertfit viața pe aceste meleaguri? O întrebare la care ar trebui să răspundă diriguitorii de azi ai țării.

Emilian Ghika

	ISSN 1583-9311
Redactor șef:	Nicoleta Codrin
Colegiul de redacție:	Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Relații cu publicul:	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - Vinerea, orele 15-17 (zona Circului – inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V.Lascăr) Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493 e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

